

Una paraula, una imatge

Recull de Literatura i FOTO JOVE

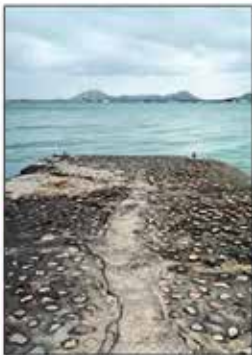
Palma 2023

Palma Educa

Ajuntament de Palma

UNA PARAULA, UNA IMATGE

**RECULL DE LITERATURA
I FOTO JOVE**

PALMA 2023

UNA PARAULA, UNA IMATGE RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2023

Aquesta obra la conformen treballs que provenen
de dues activitats:

RECULL DE LITERATURA JOVE

És una proposta del programa Palma Educa
de la Regidora d'Educació i Política Lingüística
adreçada a alumnat d'Educació Secundària i Batxillerat.

28a FOTO JOVE

És una activitat del programa Palma Educa,
creada i organitzada per Pilar Negredo Olalla.

Foto de la portada: Jennifer Pedroso Elizondo, IES Josep M. Llompart
Imatge contraportada: Pilar Negredo Olalla

© d'aquesta edició: Ajuntament de Palma, 2023

Disseny, maquetació i impressió: Editorial MIC

DL: PM-344-2011

www.palmaeduca.cat

ÍNDIX DE LITERATURA JOVE

Relació dels centres i professorat

participants en el Recull de Literatura ······	x
Salutació del Regidor, Llorenç Carrió Crespi ······	x

1r d'ESO

Illa - L'illa Misteriosa

Marc Amengual Cudinach/ Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) ······	x
---	---

No - No-vembre, dia 25

Lluís Domènech de la Iglesia/ Escola Mata de Jonc ······	x
--	---

Illa - Casa nostra

Erika Garcia Guillem - IES Son Cladera ······	x
---	---

Multitud - Records de Nadal

Bernat Santandreu Alomar - Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) ······	x
--	---

Llum - Na Carme i la seva llum interior

Nerea Serra Espejo - Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) ·····	x
--	---

2n d'ESO

Multitud - 17/2

Guida Bibiloni Escandelles - Escola Mata de Jonc ······	x
---	---

Llum - La llum és l'absència de foscor

Nerea Bolado Rodríguez - IES Guillem Sagrera ······	x
---	---

Llum - Simplement llum

Vega Hidalgo Garrigues - IES Guillem Sagrera ······	x
---	---

Illà - El pont

Leyre López León - IES Guillem Sagrera ······ x

Ales - Atrapada

Mercè Martín Gomila - IES Joan Alcover ······ x

Llum - La padrina

Alejandra Oliveras Obón - IES Guillem Sagrera ······ x

Ales - La noia que va volar

Sucess Oghomwonyemwen Isobomuwa Edoma
- IES Son Cladera ······ x

Ales - Vola

Joan Cerdó Rosselló - IES Guillem Sagrera ······ x

Llum - Tan sols vius

Adrián Sánchez Busquets - IES Guillem Sagrera ······ x

No - No i No al 25N

Marta Torres Rodríguez - IES Guillem Sagrera ······ x

3r d'ESO

No - Per què ens costa tant?

Natàlia Ardid Barceló - IES Joan Alcover

Multitud, Ales, Llum, Illa - El meu amor

Teresa Bauzá Font - IES Madina Mayurqa

Llum - La llum dels humans és inapagable

Rubén Caparrós Fernández - Col·legi Sant Vicenç de Paül
(Cas Capiscol) ······ x

Ales - De què et serveix tenir ales si no les pots usar?

Emilia Capó Cruz - Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) ······ x

Ales - Petits ocellets engabiats

Ana Maria Colomar Quintero - Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) ······ x

Multitud - D'entre tots, tu

Michaela d'Abronzio - IES Son Cladera ······ x

Illa - El meu racó

Mireia Delgado Conesa - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

No - Tom, la bestiola que no tenia amics

Javier Massanet Mejías - Col·legi Sant Vicenç de Paül
(Cas Capiscol) ······ x

Llum - Gràcies

Núria Molina Coll – Escola Mata de Jonc ······x

4t d'ESO

Llum - Aixecar-se amb el sol o a les sis i trenta-cinc

Violeta Almonacid Laborda - IES Son Cladera ······ x

Llum - Lluna viatgera

Marwa Azariouh - IES Son Cladera ······ x

Ales - Un efecte molt especial

Lucía Daza Polanco - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Illa - Mallorca

Gerard Domènech de la Iglesia – Escola Mata de Jonc ······ x

No - Ets capaç de fer-ho

Emma Fau Toro - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Ales - Les ales del futur

Aurora Fernández Fernández - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Llum - Viatjam per la llum?

Álvaro Fernández Pujiula - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Llum - La brillantor de la lluna

Candela Jiménez Ruiz - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Ales - Les ales de la llibertat

Aina Ortas Morey - IES Josep Maria Llompart ······ x

Ales - Amor de mare

Isaac Pérez Miró - IES Josep Maria Llompart ······ x

Multitud - Multitud d'angoixes

Lidia Picón Pons - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Llum - Troba la llum

Jaume Sales Terés - IES Josep Maria Llompart ······ x

Multitud - Intrusos

Sofia Sans Lenguas - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Multitud - Un bocí de Sa Roqueta

Elena Santandreu Cifre - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

Llum - Solpostada

Maria del Mar Segura Ferrà - IES Madina Mayurqa ······ x

No - Jo et dic que no

Marta Siquier Bassa - Col·legi Sant Josep Obrer ······ x

1r de batxillerat

Multitud - El públic

Isabella Butller Davis - IES Josep Maria Llompart ······ x

Illa - Des d'una finestreta

Júlia Carrió Socías - IES Joan Alcover ······ x

No - No, no té per què ser dolent

Aina Fontirroig Meléndez - IES Madina Mayurqa ······ x

Illà - Nosaltres. Mallorca

Bruno González Carreño - IES Josep Maria Llompart ······ x

Llum - Paraules, diví tresor

Emma Guaita Vich - IES Madina Mayurqa ······ x

Multitud - Records des del més enllà

Néstor Hernández Blanco - IES Joan Maria Thomàs ······ x

Illà - Dia 395

Gemma Llull Vives - IES Joan Maria Thomàs ······ x

Llum - Illa de la llum

Lea Martín de la Fuente Drexel - IES Joan Maria Thomàs ······ x

Llum - Il·lumina'm

Aina Perelló Riera - IES Madina Mayurqa ······ x

Llum - Nova realitat

Neus Quetglas Carbonell - IES Joan Alcover ······ x

Multitud - Un dia com qualsevol altre

Ariadna Ródenas Romero - IES Joan Maria Thomàs ······ x

Multitud - Ja no hi és, però ara hi som jo

Alejandro Rodríguez Marcè - IES Joan Alcover ······ x

Ales - El desig de volar

Júlia Soler Barceló - IES Madina Mayurqa ······ x

Illà - Existencialisme illenc

Bruno Vadell Prieto - IES Josep Maria Llompart ······ x

2n de batxillerat

No - En què t'has ficat

Silvia Giménez Matas - IES Josep Maria Llompart ······ x

Llum - La meva finestra

Aina Miralles Seguí - IES Josep Maria Llompart ······ x

Illa - Estima una illa

Bernat Salvà Mayer - IES Joan Alcover ······ x

Índex i autoria de les fotos

Relació de centres i professorat de la 28a Foto Jove

"Una paraula, una imatge" ······ x

Relació dels centres i professorat participant

AL RECULL DE LITERATURA

Col·legi Sant Josep Obrer: Maria del Mar Jaume Simonet i José Luís Maese Subires

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol): Tamara Cudinach Socuéllamos

Escola Mata de Jonc: Carme Binimelis Gonálbez

IES Guillem Sagrera: Miguel Bestard Jover

IES Joan Alcover: Joan Bover Serra, Xesca Gomila Garau, Aina Autonell Ferrer i Rosa Font Calatayud

IES Joan Maria Thomàs: Maria de Lluc Mayol Colom i Maria Antònia Planas Nadal

IES Josep Maria Llopart: Antònia Amengual Fullana, M Antònia Albertí Campins, Antònia Ordinas Vaquer, Victòria Martorell Martorell, Margalida Truyols Sureda, Laura Creixell Gomila

IES Madina Mayurqa: Margalida A. Mas Barceló, Joan-Ferran Llorens López, Christian Sancho Romero, Antònia M. Andreu i Pau Pau Gómez

IES Son Cladera: Immaculada Sureda Vidal, Antoni Ramis Busquets, Francesca Bisanyes Cantallops, Margalida Llopart Cifre i Kika Pol Payeras

SALUTACIÓ

Un any més es publica el RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE, fruit de la feina i la complementarietat de dues activitats del programa Palma Educa de l'Àrea d'Educació de l'Ajuntament de Palma.

Des d'aquí volem agrair el treball dels docents i l'alumnat que fa possible aquest resultat i que el recull s'hagi consolidat com un dels programes educatius més vius i participatius de Palma Educa des de fa molts anys.

D'una banda, conté els relats de l'activitat RECULL DE LITERATURA JOVE, que ha proposat el personal docent d'ensenyament secundari i batxillerat que s'hi inscriu, una activitat dinamitzada enguany per Eva M. Serrano.

El Recull de literatura jove, aquest any amb la proposta temàtica "UNA PARAULA, UNA HISTÒRIA", ha tingut una gran acollida ja que hi han participat 30 grups d'alumnes provinents de 9 centres de secundària i batxillerat de la ciutat.

Aquesta activitat esdevé una eina educativa per al professorat en general i especialment el de llengua catalana, de l'ensenyament secundari i de batxillerat, com a mètode de creació, de reflexió i d'esperit crític envers un mateix i també el context que ens envolta. Tot plegat brinda un material educatiu profitós dins l'aula i dona visibilitat als relats escrits que creen els joves participants.

De l'altra banda, el recull està il·lustrat amb una selecció d'imatges del projecte FOTO JOVE, enguany amb el lema "UNA PARAULA, UNA IMATGE", un projecte que també forma part del programa Palma Educa des de fa 28 anys. És una activitat promoguda per Pilar Negrodo, la seva creadora.

Enguany hi han participat 18 centres, amb un total de 1.200 alumnes. Així aquest projecte educatiu s'ha convertit, mitjançant el llenguatge fotogràfic, en eina pedagògica que potencia les habilitats creatives i que va molt més allà del que és merament visual. Com cada any, el projecte ha culminat el mes de maig amb una gran mostra al pati del Casal Solleric.

Per si és del vostre interès, us informam que aquest arxiu en format paper també es pot veure i descarregar en format digital a www.palmaeduca.cat.

Des d'aquestes línies vull agrair una vegada més la tasca de tot el personal docent implicat i dels seus centres, i donar les gràcies a totes i a tots els joves que hi han participat; a Pilar Negrodo, ànima del projecte fotogràfic; a Eva M. Serrano, que ha col·laborat en la dinamització del projecte literari, i a Pepa Aguiló, tècnica d'Educació.

Us anim a mantenir els pròxims cursos aquest recull, fruit d'una tasca educativa engrescadora i d'una aposta ben patent per la importància de l'educació no formal que s'ofereix des dels recursos municipals.

Llorenç Carrió Crespi

Regidor d'Educació i Política Lingüística

Ajuntament de Palma

1r d'ESO

ILLA L'ILLA MISTERIOSA

Marc Amengual Cudinach

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Són les nou del vespre, estic dins el llit llegint el meu llibre preferit, tanco els ulls i de cop i volta em trobo en una illa, on estic sota una palmera amb cocos, tenc gana i intent arribar al capdamunt de la palmera, però és massa alta i no arribo ni a la meitat d'altura. Vaig a explorar l'illa a la recerca d'un objecte que em pugui ajudar a aconseguir arribar a aquella palmera.

Sembla una illa tranquil·la sense gens de vida, però de cop i volta m'ado-no que hi ha un objecte que es mou, és un cranc i amb la meva imaginació provo de parlar amb ell i explicar-li la meva situació i si em pot ajudar, sembla que m'entén, ja que em guia a un lloc misteriós i desapareix. És una petita cova molt fosca. En un principi m'espant tot d'una, però veig que en realitat en vol mostrar un coco situat a terra. Seguidament bec el seu suc, m'animo més i entro.

De cop i volta, escolto una veu que no sé d'on ve, no entenc el que diu, perquè parla molt fluix i de forma molt aguda. Però, hi ha una frase que repeteix sovint que és l'únic que entenc i diu de forma repetitiva: –Marc, tu ets l'únic que ens pots ajudar, confio en tu!

No m'ho puc creure, que sàpiga el meu nom, i això em dona molta més força per ser conscient que l'he d'ajudar. La veu cada vegada s'allunya més, així que surto d'aquella cova on es veuen unes vistes increïbles amb uns colors inimaginables, la mar clara i transparent i el cel amb una posta de sol que en la meua vida n'havia vista una d'igual, només penso que vull viure en aquesta illa en companyia de la meua família i amics.

Al cap d'una estona la veu és més propera i puc veure que és una silueta humana, m'hi apropo per veure qui és i de sobte... em desperto al llit, és hora d'anar a l'escola, no m'ho puc creure, m'he quedat amb la intriga de saber qui era aquella silueta. Al camí d'escola no deixo de pensar qui era, si un amic, un familiar o fins i tot un personatge del llibre que estava llegint. Segurament em necessitava i l'havia d'ajudar o era que havíem d'estar junts, perquè una cosa recordo molt bé: aquelles vistes meravelloses d'aquella illa en la qual vaig estar immers de tranquil·litat, serenitat i una gran pau. Estic segur que seria una illa plena de misteris.

LLUM

NA CARME I LA SEVA LLUM

INTERIOR

Nerea Serra Espejo

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Bon dia, bones tardes o bona nit, no sé quin és el teu nom, però et puc dir el meu, soc na Nerea i avui et contaré una història d'una nina que va anar creixent, madurant, va començar a entendre el món i tenir llum en el seu interior...

Na Carme, quan tenia 8 anys era una nina molt juganera, amable, empàtica i extravertida, tenia moltes amigues i li agradava molt passar temps amb elles. Na Carme era molt feliç amb la seva vida. Va anar creixent i va arribar als 9 anys. Ella seguia amb moltes amigues, però va començar a notar molts de conflictes amb els seus pares, els sentia cridar i ella es posava molt tristoia. Al final, els seus pares es varen separar quan ella tenia 11 anys.

Na Carme va començar a entrar en l'adolescència i la seva nina interior va anar desapareixent cada vegada més, cada setmana anava a casa d'un dels seus pares, ella cada vegada era més reservada amb la gent, no li agradava jugar, ja quasi no tenia amigues i no xerrava molt amb elles. Na Carme volia canviar, no li agradava qui era, una nina introvertida que no li agrada xerrar, no té més de 2 amigues i ella en vol més, crec que no sap

que simplement pot cercar una conversació amb algú i pràcticament ja quasi té un amic o una amiga més. Però ella, amb molt d'esforç i a poc a poc, va anar aconseguint molts més d'amics i amigues noves, ella estava molt alegre de tot el canvi i com havia passat tot això? Simplement que quan ja n'havia perdut tota esperança, va veure una llum en ella, una oportunitat i ho va anar provant, fins que es va armar de valor per anar a fer molts d'amics i va ser una dona feliç, va aprendre a conviure amb els seus pares, amics, etc., tot això amb la seva llum interior.

Amb tot això vull dir que la llum ho pot ser pràcticament tot, és a dir, quan es perd l'esperança s'ha de cercar una llum al nostre interior, no vull dir que sempre funcioni, però d'això es tracta, d'intentar-ho i trobar la nostra llum interior.

NO

NO-SEMBRE, DIA 25

Lluís Domènech de la Iglesia

Escola Mata de Jonc

No t'has d'amagar,

No t'has de deixar,

No t'has d'escapar,

Però

Has de lluitar,

Has de mostrar la cara.

No has d'esperar,

No has de dissimular,

No has d'abaixar el cap,

Però

Has d'actuar

Has de demanar ajuda.

La vida **no** és per sentir dolor,

La vida és llum, **no** foscor

No tens por,

Escolta el cor,

Digues... **No!**

ILLA CASA NOSTRA

Erika Garcia Guillem

IES Son Cladera

Només pensa en les onades trencant, en les palmeres balancejant-se de banda a banda, la sorra clara i calenta, l'aigua cristal·lina i els peixos de diversos colors nedant. Així és, allà vivim, en una illa plena d'amor.

MULTITUD

RECORDS DE NADAL

Bernat Santandreu Alomar

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

La multitud em recorda Nadal, les festes que celebrem cada any; sobretot, aquestes passejades que fem amb la família els dies de Nadal, fent voltes pels mercats, botigues i casetes de menjar i les visites al Betlem de Cort.

També em recorda aquests dinars i sopars tan bons que fem amb els padrins, cosins, germans... tota la meva família jugant amb els meus cosins, compartint cançons, balls... En aquests moments em sento estimat, alegre i molt feliç. Això és el que penso quan dic multitud, però també em recorda diverses anècdotes que em van passar: un dia de Nadal estava passejant per la plaça d'Espanya amb la mare, el pare, la meva germana, i jo anava caminant tranquil·lament amb ells fins que em vaig despistar un moment i la meva família ja no hi era, m'havia perdut. Em vaig posar a cercar per tota la plaça d'Espanya, però no trobava la meva família, em desesperava, però quan ja estava desesperat de tant de cercar van aparèixer. Resulta que, com que anava despistat, ells es van parar a mirar una botiga de roba i jo vaig seguir caminant cap endavant. En el moment que m'havia perdut vaig sentir com si hi hagués un cercle gegant de persones envoltant-me.

També amb la paraula multitud tenc una altra anècdota trista que em va passar quan era petit: el dia de Nadal de fa uns quants anys, jo estava jugant amb els meus cosins a agafar-nos entre nosaltres i quan em tocava agafar els meus cosins, vaig caure i em vaig clavar el cantó de la taula a la cella. Tota la meva família estava al meu voltant, molt preocupada per

jo i pensant què fer. Aquell moment em vaig sentir petit i amb molta por, però envoltat del que més m'estimen, la meva gran família. Tot d'una, em van portar el metge i em vaig recuperar.

La multitud per a mi és tot el que he dit fins ara, són diverses situacions de la vida, que apareixen al teu cap. A vegades em provoquen un somriure a la cara i d'altres em fan emocionar-me, però totes elles són importants, perquè m'han ajudat a ser qui soc i saber que tinc una gran família ben nombrosa que ens ajudam, riem i ens estimem uns als altres.

2n d'ESO

MULTITUD

17/2

Guida Bibiloni Escandelles

Escola Mata de Jonc

Noto com em falta l'aire. Cada vegada em costa més veure el que hi ha el meu voltant. El pànic es pot detectar a l'aire. Crits de terror se senten constantment. Tothom està corrent costa avall en un intent desesperat de salvar-se. Prop meu sento una noia parlant per telèfon amb la que sembla la seva mare, s'està acomiadant. Intento aturar l'atac de pànic que estic patint en aquest moment. Conto mentalment fins a vint tres vegades i començo a pensar amb claredat. Com hem acabat així?

Era un insignificant 17 de febrer i tot pareixia normal. Havia sortit a fer una volta pel centre i a comprar unes quantes coses. Totes les botigues continuaven infestades de rosa i cors vermells per a atreure els compradors compulsius amb l'excusa del Dia dels Enamorats. I em torno a plantejar, es va torçar tot tant d'un moment a l'altre?

Mentre noto com la multitud s'ajunta més, maleeixo el moment en el qual he decidit que venir aquí seria una bona idea.

Tot ha començat quan un tret ha ressonat per tot el centre comercial. Des d'aquell moment tot ha estat un caos. Una allau de gent ha començat a baixar corrents. Més dispars. Sang, plors i crits desesperats. De cop la multitud deixa d'avançar. Pel que aconsegueixo sentir, els guardes de seguretat han segellat les portes. Ens han deixat tancats aquí dintre.

Un so més fort se sent, una bomba. El que semblava un simple tiroteig s'ha convertit en un atac terrorista en tota regla.

M'allunyo del grup, sé que no ens obriran, ens han abandonat aquí. Al final perquè ho hauria d'intentar? No tinc cap possibilitat. Sento un so potent just al meu costat i de cop ja no noto res.

LLUM

LA LLUM ÉS L'ABSÈNCIA DE

FOSCOR

Nerea Bolado Rodríguez

IES Guillem Sagrera

Quan la nit s'acaba
el sol guaitava
la lluna s'acomiadava
i la claredat apareixia.
La foscor que por ens fa
pas a pas s'acomiaada
quan el negre es transforma
i la llum ens tranquil·litza.

La llum de la primavera
i la calor de l'estiu
donen pas a la freda tardor
i la foscor de l'hivern.

La llum que travessa la gota d'aigua
es transforma en l'arc de Sant Martí
que dona lloc a mil tons
i dona la seva total absència al negre.

Dona sentit a la vida
alimenta les plantes,
permet viure als animals
i seguir el curs de la naturalesa.

La seva absència dona lloc a la mort
panseix les plantes,
impedeix el curs de la vida
i l'extinció del planeta.

Com un ball,
una dona pas a l'altra.
Sense la llum no existeix la foscor
i juntes sempre aconseguixen ballar.

La llum és l'absència de foscor.

LLUM LA PADRINA

Alejandra Oliveras Obón
IES Guillem Sagrera

Només veia llums vermells i blaus i molts caps fent cercle al meu voltant. Em costava respirar, tenia posada una mascareta tapant-me el nas i la boca. Els meus ulls es van tancar per uns segons i vaig tenir el flashback més aterridor que havia tingut mai. Vaig veure vidres, escampant-se per tot en un fons totalment negre. Vaig tornar a obrir els ulls i tot el meu cos em feia un mal terrible. Més tard vaig cridar superfort, ningú em va escoltar. Després d’haver estat cridant mitja hora aproximadament la meva esperança es va perdre. Estava cansada. Llavors tot es va tornar negre una altra vegada, però no havia tancat els ulls. Vaig albirar una llum al fons de la foscor. El meu cos avançava cap allà sense jo poder controlar-lo. I aquí somrient i acariciant el seu net que estava al llit, li contava la seva història a pesar que ell no ho pogués sentir. Ella sí que podia.

–T’estimo padrina.

LLUM SIMPLEMENT LLUM

Vega Hidalgo Garrigues

IES Guillem Sagrera

Ens passem la vida sota la llum,
la majoria treballant, uns altres gaudint
i uns que altres se la passen plorant.

Per més que vulguis imaginar-la no podràs jutjar-la,
ja que ningú és capaç de mirar-la.
És tan bella que t'atordiràs i veuràs una estrella.

Li donem l'esquena al matí,
pel mateix motiu d'ahir.
La llum ens il·lumina i ens va fer veure
els nostres més profunds sentiments.

No ens adonem
però ens il·lumina a les millors persones
que són les que tenim al costat sempre callats i petrificats.
Com un vesprejar sempre estaran calmat.

La llum ens dona vida
la llum ens dona color i
és per això que tenim valor.

ILLA EL PONT

Leyre López León

IES Guillem Sagrera

Hi ha molts talents en aquest món, hi ha escriptors, pintors, matemàtics, arquitectes... Molts talents, molt útils i d'altres que no pareixen útils però que són petits detalls que adornen la personalitat de cadascun. Potser saps moure les orelles o tens memòria fotogràfica o simplement la teva habilitat és treure de polleguera la teva mare en temps rècord. És igual quina sigui, és un detall personal a la decoració de la teva illa personal, aquest lloc on vas quan vols estar tot sol, on hi ha tot el que t'agrada: l'olor de xocolata desfeta de l'àvia, el renou de l'aigua corrent, els primers llums del dia... Tot això fa que aquesta illa sigui teva, només teva.

A vegades, però, està bé compartir la teva illa amb algú, fer una mica d'arquitecte i formar un pont amb l'illa d'alguna persona, el teu germà, la teva millor amiga... És igual.

Potser aquest pont sigui només d'una hora, o tal volta d'un mes sencer, però quan aquest pont es desfà, mai es desfà del tot i si mires per la finestra encara podràs veure un ràpid reflex de l'illa aliena.

ALES ATRAPADA

Mercè Martín Gomila

IES Joan Alcover

La manera com es comportava feia que els meus pensaments es bloquejessin fins a tal punt que no podia fer ni pensar res que no fos el perquè de la seva actitud. Aquella successió d'accions m'havien tallat la llibertat del meu pensament i com si fossin dues roques pesades m'havien suposat una càrrega enorme.

Cansada dels foscos i desesperats pensaments que envaïen la meva ment, a causa de la seva horrible actitud, vaig prendre la decisió de comentar-l'hi. Per què era així amb mi i per què, de sobte, no es comportava com sempre.

Mentre caminava cap on ell era, sentia com si unes horribles mans m'impedissin continuar caminant, com quan les onades són tan fortes que no et deixen tornar a la vorera. Quan per fi me'l vaig trobar, vaig començar a contar-li les meves preocupacions i mentre les meves paraules fluïen com l'aigua d'un riu, intentava desxifrar què pensava. Per desgràcia meva, les expressions de la seva cara eren indescodificables. Sorprenentment, i contra les meves sospites, va reaccionar raonablement i vaig sentir com si em deslliurés d'una tremenda càrrega i una sensació d'alleugeriment s'apoderés de la meva ànima.

Unes daurades i angelicals ales es desplegaren sobre la meva esquena i amb un sol impuls m'impulsaren cap al cel, amb la llibertat dels meus pensaments i la seguretat de no tornar a tocar la superfície. Unes daurades i angelicals ales que m'alliberaren i em tornaren a deixar ser jo.

ALES

LA NOIA QUE VA VOLAR

Sucess Oghomwonyemwen Isobomuwa Edoma

IES Son Cladera

Vet aquí que una vegada hi havia una noia que vivia a una ciutat molt famosa i reconeguda. Aquesta ciutat era reconeguda, sobretot, pels excel·lents ballarins que produïa. No només s'hi criaven, sinó que s'entrenaven durant tota la seva vida, fins que tenien els suficients coneixements i es graduaven. És clar que de tots els alumnes que hi havia eren pocs els que es graduaven i menys els que triomfaven.

Na Cassandra era alumna d'aquella escola des dels 5 anys. És a dir, feia 10 anys que l'havien acceptada. És clar que no havia sigut fàcil. En un començament ella mai s'havia interessat pel ballet, només s'havia fet ballarina pel que deien sobre ella: "tens una aura única, quan comences a ballar només et vull veure per hores" deia la seva instructora, fins que un dia l'oportunitat de la seva vida es va presentar. Na Cassandra havia de ballar al teatre principal. Ella no estava emocionada, tot el contrari, estava aterrida, no volia perdre tant de temps preparant *El llac dels cignes*. Tothom li deia: "És una oportunitat única, si no ho fas te'n penediràs". El dia de la seva actuació na Cassandra se'n va témer que tenien raó, estava penedida d'haver anat a l'actuació. Quan estava a punt de sortir es va treure les sabates de mitja punta, i, amb el seu mallot posat, va fugir i va córrer fins que va sentir que estava volant. Tenia ales.

ALES VOLA

Joan Cerdó Rosselló
IES Guillem Sagrera

Hi ha animals que tenen ales per naturalesa
però nosaltres les hem de cercar amb una il·lusió immensa
i aconseguir que no te les puguin tallar, no ser una fàcil presa.

Hi ha gent que té ales per amor,
gent que té ales per valor,
i gent que no en té per por.

No tota la gent les aconsegueix subjectar,
però si tu ho aconsegueixes t'asseguro que no t'aturaràs de volar
i quan més aletegis més podràs pujar.

No t'aturis d'aletejar,
no t'aturis d'avançar,
no t'aturis de somiar.

LLUM TAN SOLS VIUS

Adrián Sánchez Busquets
IES Guillem Sagrera

Llum, la llum que il·lumina la teva habitació,
la llum que il·lumina el carrer,
els llums de colors de Nadal a l'hivern i
que a l'estiu s'il·luminen de color blanc.

Tu ets llum, has d'il·luminar les teves virtuts i
fer-les brillar. Potser algun dia t'apagaràs,
només t'has de tornar a compondre i
posar-te a brillar.

Res a la vida és fàcil, però amb treball i constància
finalment acabes aconseguint el teu objectiu.
Els amics són com els connectors de llum,
sense ells no t'encendries.

NO
NO I NO AL 25N

Marta Torres Rodríguez
IES Guillem Sagrera

S'ha de saber dir que no,
no a la violència de gènere, no al maltractament,
no als insults, no obligar a callar,
no a l'abús, no maltractar ni pegar a la teva dona.
Dir "no", no sempre és dolent, a vegades dir "no" ens ajuda,
a protegir-nos de les coses dolentes, coses dolentes del teu marit.
El teu marit no t'ha de dir el que has de fer, no i no.

A close-up photograph of a large pile of apples. The apples are densely packed, filling the entire frame. They exhibit a variety of colors, ranging from pale yellow to deep, vibrant red, with many showing a mix of these colors in streaks or patches. The texture of the apple skin appears smooth but with some natural blemishes and small dark spots. The lighting is soft, highlighting the rounded shapes and the natural variations in the fruit's color.

3rd'ESO

NO PER QUÈ ENS COSTA TANT?

Natàlia Ardid Barceló
IES Joan Alcover

A la meva amiga Maria li costa molt dir NO i això m'ha fet reflexionar sobre per què ens costa tant dir la paraula NO? Li tenim por?

El significat d'aquesta paraula és molt ampli i principalment l'utilitzam com un adverbí per formar una negació.

No vens? No has acabat? No vols venir? No vols menjar? Això no és de qualitat. No m'agrada. No vull

Dins la nostra vida quotidiana empram aquesta paraula quasi sense voler, però moltes vegades hauríem d'aturar-nos a pensar una mica si val la pena donar-li la importància que té, perquè si per por obviam aquesta paraula podem cometre errors que ens poden arribar a dur a malentesos, a fer o dir coses que no ens agraden i que poden fer molt de mal. Mai ens hem d'empegueir i hem de ser lliures a l'hora d'expressar els nostres pensaments i opinions, però sempre convé aturar-nos abans de dir o escriure la paraula NO si realment el que volem dir necessita aquest adverbí perquè moltes vegades no donam importància al llenguatge verbal, però aquest, mal emprat, pot arribar a ferir una persona estimada.

Però per dir segons quines coses no ens hauria de costar gens dir NO. A jo m'agrada dir en veu alta i clara: NO A LA VIOLÈNCIA, NO A LA GUERRA, NO ALS MALTRACTAMENTS, NO AL BULLYING, NO A LES INJUSTÍCIES.

MULTITUD, ALES, LLUM, ILLA EL MEU AMOR

Teresa Bauzá Font
IES Madina Mayurqa

Dins una multitud de persones no aconsegueix trobar-lo. Ell és com una illa, únic i diferent dels altres. Per aquest motiu l'estimo. Em sol tractar com una princesa. És llum, ningú pot igualar-lo. Posseeix una alegria dins ell que no tothom és capaç d'apreciar-la. Aquesta persona em dona ales, em not tan aferrada i tan lliure vora seu que em fa sentir com si estigués en una multitud, i només ens trobam nosaltres dos.

LLUM

LA LLUM DELS HUMANS ÉS

INAPAGABLE

Ruben Caparrós Fernández

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Era l'any 2176 i la Tercera Guerra Mundial havia acabat. Perquè una guerra no comencés una altra vegada, l'ONU va fer un referèndum que proposava unificar totes les nacions en una. El referèndum va guanyar i ara totes les nacions del món s'han unit.

Després de la unificació, la tecnologia va millorar moltíssim, en poc temps la humanitat havia colonitzat el seu sistema solar i s'estava expandint per la galàxia, s'havia descobert la forma de sintetitzar nutrients, que va acabar amb la fam a tot el món i s'ha descobert la forma d'ampliar la vida en 40 anys. Tot anava bé per als humans, i la seva llum brillava fortament, varen continuar explorant i colonitzant sistemes nous, fins que varen trobar-se amb vida intel·ligent, també explorant nous sistemes, varen intentar contactar amb ells moltes vegades, però la majoria de vegades hi havia errors tècnics o problemes amb els diferents idiomes, però després de mesos i mesos intentant comunicar-se amb ells, finalment varen poder parlar:

- ONU: Hola? Em sentiu?
- Extraterrestres: Hola, et sentim correctament.
- Que bé! Estem molt emocionats, sempre hem volgut conèixer una altra forma de vida intel·ligent.
- Encara no havíeu conegut una altra forma de vida intel·ligent? Bé...
- Ens presentarem, som l'ONU.

- Nosaltres som els Fungioids, governadors de la galàxia i líders del Consell Galàctic.
 - Tenim una pregunta, què és el Consell Galàctic?
 - És un consell on els diferents governs voten per decisions i es protegeixen entre ells.
 - Sona bé, ens hi pots invitar? Així podríem conèixer altres espècies.
 - No.
 - Què? No hi ha res que puguem fer?
 - Hi ha una cosa que has de fer per unir-te.
 - Què?
 - Has de donar-me 500 tones d'urani i 5.000 tones d'acer.
 - Què dius! Això és moltíssim!
 - És això o no hi entres.
 - Val...
 - Gràcies.
- Fi de la transmissió.

–Això ha estat estrany...

Els humans varen enviar els recursos als Fungioids, però els Fungioids no varen invitar-los al Consell Galàctic, sinó que els varen envair. Els humans es varen adonar que tot era mentida i que havien donat materials que ara utilitzarien en la seva contra; però la llum de tots els humans, de tots els sistemes, no es va apagar.

Els sistemes més pròxims als Fungioids varen començar a ser bombardejats i capturats i els humans només tenien 10 naus petites de combat per defensar-se.

Per sort, el president de l'ONU va tenir una gran idea, va començar una gran producció de naus a la Terra i va enviar les 10 naus petites a distraure, ja que eren molt ràpides.

El pla va ser un èxit i els humans varen tenir el temps suficient per fabricar les noves naus, que varen ser enviades a la lluita, varen aconseguir destruir les naus enemigues i els Fungiods varen rendir-se.

Després de la guerra, els humans són convidats al Consell Galàctic i viuen en pau i seguretat, mentre que els Fungiods s'extingeixen.

El president anuncia:

– L'única raó de la nostra victòria ha estat que la llum dels humans és inapagable.

ALES DE QUÈ ET SERVEIX TENIR ALES SI NO LES POTS USAR?

Emilia Capó Cruz

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

De què et serveix tenir ales si no les pots usar? Aquesta és la pregunta que em faig molt sovint, ja que, de què li serviria a un ocell tenir ales si està tancat en una gàbia?

Des de petita la gent m'ha dit que tenia una gran imaginació, una qualitat que no tothom posseïa però que en aquest món feia molta falta, em deien que mai la perdés, ja que era una cosa que em feia única, era un do, però honestament crec que ells no la veuen de la manera en la qual jo la veig, bé no exactament.

Des del meu punt de vista sento que aquesta capacitat que la gent tant m'elogiava em donava ales, aquesta capacitat em feia capaç de poder escapar d'aquest món quan volgués, em donava la capacitat de ficar-me als meus pensaments i construir un món totalment diferent, em feia ser lliure...

Així com vaig créixer em vaig adonar que hi havia gent que no veia aquesta qualitat amb bons ulls, sinó que la veien com una manera inútil de perdre el temps. Per què en aquest món tan fred i hostil hi ha gent que veu les poques persones capaces d'escapar com a distretes i vagues?

Desgraciadament, en aquest món hi ha diferents tipus de persones; les que tenen ales com els ocells i que són capaces de sortir volant només amb la seva ment i les que les agafen i les fiquen en gàbies, els que els tallen les ales...

Sento que a mesura que passa el temps hi ha cada vegada menys persones amb aquest do anomenat imaginació i desafortunadament la majoria estan engabiats, i encara que continuen tenint ales ja no les poden usar. Per tant, de què et serveix tenir ales si no les pots usar?

ALES

PETITS OCELLETS ENGABIATS

Ana María Colomar Quintero

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

En pensar en un ocell, què és el primer que et ve al cap?

Podràs respondre plomes, ales, fins i tot llibertat. Però, ningú va pensar en aquest ocell engabiat? Sí, aquest ocell que té ales, però no pot volar com els altres. O aquest ocell que té ales, però que no pot continuar.

Fa la sensació que les persones semblen ocells, els qui tenim les ales, però ens engabien o ens les poden llevar. O som els qui tenim les ales, però ens atrapem en una gàbia per por de volar.

Tots nosaltres, independentment en quin moment o instant de la nostra vida ens hem sentit com si de petits pollets ens tractéssim, amb por de sortir de la conformitat d'estar en el niu, amb un nus estrenyent-nos fortament la gola.

Oportunitats, opinions, societat, entorn. Són pocs dels molts elements que ens poden donar, o arrencar allò que més ens dona llibertat, allò que podem posar-li el nom de llibertat: accions, expressions... També són moltes les coses a les quals pots anomenar o pensar que és aquesta voluntat de volar.

En pensar en un ocell, què és el primer que et ve al cap?

MULTITUD D'ENTRE TOTS, TU

Michaela d'Abronzio
IES Son Cladera

Entre tota la gent, aquella multitud
només t'estava cercant a tu
aquella persona que tant m'ha ajudat
malgrat tots els meus defectes
i ha estat sempre al meu costat.
Sempre et cercaré
encara que arribi més gent
no et necessit més que a tu per estar bé
pot haver-hi multitud de gent
però tu ets l'únic que em completa totalment.

ILLA EL MEU RACÓ

Mireia Delgado Conesa
Col·legi Sant Josep Obrer

Hola, Diari,

Com pretens que escrigui, estimat? Aquesta és la primera pàgina que redacto. Realment, presentar-me davant tu manca de sentit, ja que és equivalent a fer-ho a jo mateix. No obstant, penso que seria interessant contemplar la meva pobra i curta descripció de la meva persona. Simplement, soc un nin de 13 anys que ha decidit escriure enmig d'una diminuta i desolada platja en ple novembre. Aquí, el meu nom és una nimietat. A més, què seria de jo si algú sabés que soc l'autor d'aquestes plúmbies notes?

Avui, a tutoria, la professora ens ha fet escriure sobre la nostra feina ideal. Personalment, no tinc res preferit. Tot està amuntegat en la meva ment, impeding-me decidir moltes coses. No tinc una afició favorita, ni un gènere de música, ni un estil de roba. Ni, per descomptat, una manera de contribuir a la societat, la finalitat d'una professió. De totes maneres, com puc ajudar-la si no sé el que és? "Unió estable de persones organitzades

segons els seus valors sobre lleis compartides” és la definició més ambigua que he llegit mai. Sento que només és una entitat inexistent, utilitzada pels poderosos per a acovardir els que tenen objeccions. I què li passa a la gent sense aquests valors? Evidentment, dir tot això als que s’aprofiten del terme seria una ignomínia colossal. Com dir-li als romans que el seu imperi no és invencible. Per això, en ser una elecció profusa entre els companys, vaig dir arquitecte.

Després d’aquesta declaració semblaré l’estereotipat, company callat de l’aula. Això no obstant, tinc tants amics com qualsevol altre. L’única diferència és que ells ho fan tot a cegues, i jo he après a entendre’ls. Durant el pati, una nina de la classe contigua va venir plorant a mi; va discutir amb el seu amic. Ja et pots imaginar com es va desenvolupar l’esdeveniment, veritat? Va bastar amb eixugar-li les llàgrimes i recopilar les paraules clau de la seva explicació per a donar-li una perspectiva més encoratjadora a la situació. Bàsicament, dient-li el que volia sentir. I la seva amistat va reflorir “gràcies a mi”. Perquè dilucidaré que tots, encara si només es troba en el més recòndit del nostre ésser, ja sabem el que volem abans de preguntar.

NO TOM, LA BESTIOLA QUE NO TENIA AMICS

Javier Massanet Mejías

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscot)

Tom la bestiola era una criatura solitària. No tenia amb qui fer res i se sentia bastant aïllat, no tenia amb qui parlar, no tenia ningú amb qui anar al parc a jugar ni tampoc ningú que el consolés quan se sentia trist, que era la gran part del temps.

Però estava decidit a provar-se a si mateix i mostrar-li al món que era una bona persona i així aconseguir més amics, però no sabia com fer-ho. Ho va intentar tot, com per exemple: va veure un grup de bestioles conduint bicicletes i va intentar fer el mateix, però ell no sabia conduir una bicicleta, així que no va poder arribar molt lluny, va veure que hi havia un club de teatre al qual podia apuntar-se. A ell no li agradava el teatre, però en veure que hi havia molta gent es va unir al club per a veure si hi havia algú

amb qui ser amic, però, com va passar abans, en no saber fer teatre no va aconseguir encaixar.

Tom no sabia què fer, ho havia intentat tot, va buscar pertot arreu, tots els parcs, concerts, webs, en tots els llocs, però no va aconseguir trobar ningú que volgués ser el seu amic. No sabia el perquè, perquè quan intentava ser com la resta no encaixava, però llavors es va adonar que era perquè no era ell i s'havia de mostrar com era ell mateix.

Així que, decidit a no fallar aquesta vegada, va anar al parc i va veure un grup de bestioles parlant, s'hi va acostar i va començar a parlar-los, no intentant ser algú que no era sinó sent ell mateix i, per increïble que semblés, per fi va aconseguir encaixar amb aquest grup i per fi va aconseguir amics.

Tom la bestiola ja no era una criatura solitària. Per fi tenia amb qui fer coses junts i ja no se sentia aïllat, ja tenia amb qui parlar, estar amb algú, amb qui anar al parc a jugar i també algú que el consolés quan se sentia trist. Se sentia realitzat amb el seu grup d'amics nous i no sentia que era diferent de la resta de gent, era ell mateix.

LLUM GRÀCIES

Núria Molina Coll
Escola Mata de Jonc

Mir a dalt, en una nit estrellada, des d'aquella terrassa de la casa on ens vam conèixer. Mir la lluna, el camí de llum que deixa a la mar plana.

Sent com em mires des del cel, i em guies amb la teva resplendor.

De cop, una ona d'aire em cobreix la cara, com em solies fer tu amb les teves mans primes i toves. A vegades tinc la sensació que has de baixar des d'allà a dalt a través d'un tub de llum i vens directa cap als meus braços, per ajudar-me a seguir cap al davant.

Mai oblidaré les nostres passejades per la platja, on em contaves històries de la nostra família i rèiem plegades. Eres dolça com el sucre i forta com el coure, les renyades que em pegaves quan no feia el que tocava que poc m'agradaven, però ara no t'ho podria agrair més.

Avui he pensat en tu, he recordat tot el que havíem viscut, però hi ha un dia, un record que no em puc treure del cap. Va ser un dia en el qual estàvem tota la família reunida en aquesta mateixa casa, celebràvem l'aniversari de la teva mare (com cada any), la Júlia i jo us vam fer un concert de cançons de Nadal, tu tota emocionada i motivada vas treure la llanterna del teu mòbil per animar-nos. Ja feia fosca i la teva llum es reflectia a la paret que teníem darrere, em van parèixer tan boniques les formes de la llum a la paret, que tot d'una vam acabar el concert de nades, vam agafar llanternes i vam fer un espectacle de llums que va durar tot el vespre.

Quan ja era hora d'aplegar-ho tot, em vares explicar quin era el significat de la llum per a tu, la importància de mirar al cel els vespres per mirar la

llum que ens deixen les estrelles o el reflex tan potent que ens proporciona el sol. Record el teu entusiasme quan m'ho explicaves. Les teves paraules van ser aquestes: "La llum, per a jo, és un moment de renéixer, de tornar a viure tot el que hem viscut des de l'altra perspectiva." "És un moment en el qual deixes de ser tu i et converteixes simplement en un raig d'aire que travessa tot el món en un segon. La llum és el que ens fa forts i el que ens transporta a mons espectaculars i desconeguts".

Ja fa cinc anys que partires i no dubt que aquesta llum, de la qual parlaves tan emocionada, va ser la que et va portar a un d'aquests mons tan maravillosos i desconeguts que em contaves. I ara sé que cada vegada que miri el cel brillant per les estrelles o el sol en el seu moment de resplendor del migdia, ets tu que em parla través de la llum.

Gràcies.

4t d'ESO

LLUM

AIXECAR-SE AMB EL SOL O A LES SIS I TRENTA-CINC

Violeta Almonacid Laborda

IES Son Cladera

Havia de caminar quasi cinc minuts per arribar a l'estació de tren des de ca meva, i allà esperar uns cinc minuts més el tren que havia d'agafar cada matí. A l'estació només hi havia un banc per seure, i normalment l'ocupava un home de devers setanta anys que havia fet del banc un llet i amb qui coincidia cada dia.

Durant l'estiu, quan ens trobàvem ja era de dia i ell ja estava despert i es preparava un berenar a base de galetes i llet, i servint-li al seu pastor alemany una ració no molt generosa de pinso. A l'hivern, en canvi, quan jo arribava a l'estació encara era de nit i ell dormia abraçat al ca, tapat amb dues mantes mossegades per l'animal.

En certa manera, admirava com la rutina de l'home era guiada per la llum. La meva no ho era, el llum que em feia obrir els ulls cada matí era el del sostre del dormitori que encenia ma mare a les sis i trenta-cinc per despertar-me, i l'absència de llum la causava jo cada nit apagant la llanterna després de llegir durant hores d'amagat dins dels llençols.

El primer cop que vam parlar va ser perquè l'home que s'aixecava amb el sol i s'adormia amb la lluna em va demanar que cuidés el ca una estona mentre ell anava al supermercat, i encara que mai no havíem parlat, jo sentia que gairebé era una obligació, com quan em quedava a casa cuidant el meu germà.

Vaig quedar-me amb el ca exactament vint-i-dos minuts i, per primera vegada probablement en ma vida, vaig arribar tard a classe.

El segon cop que vam parlar només li vaig dir "bon dia" i va ser l'endemà, i l'endemà de l'endemà li vaig dir "hola", i va ser el tercer. I vaig començar a saludar-lo cada matí, però només els dies que ja estava despert. Els dies que encara dormia només me'ls quedava mirant, a ell i al seu pastor alemany.

I així durant gairebé tres anys, fins que un dia, que en arribar jo i amb mi el sol, vaig trobar-me amb l'home que ja havia d'estar despert adormit, i el seu ca intentant fer el que la llum no havia pogut aquell matí. Per primera vegada vaig veure una persona morta, i em vaig sorprendre a mi mateixa adonant-me que el que més trista em feia sentir no era la mort de l'home que s'aixecava amb el sol i s'adormia amb la lluna, sinó el tros de vida que perdia el seu fidel company. Vaig cridar l'ambulància i per segona vegada en ma vida vaig arribar tard a classe.

Des d'aquell dia, el ca va deixar d'aixecar-se amb el sol i adormir-se amb la lluna, i ho va començar a fer amb el llum del sostre del meu dormitori a les sis i trenta-cinc i amb la llanterna dins dels meus llençols molt tard a la nit.

LLUM LLUNA VIATGERA

Marwa Azariouh
IES Son Cladera

La nit i el desert em neguen
i insisteixo a viatjar
no he agafat la meva sort de la llum de la lluna
i el vent em fa seguir.
On és la fugida?
El desert s'estén al meu voltant,
i encara insisteixo a viatjar?
Busco una làmpada
per il·luminar-me el camí
a un país sense simpaties de pensament?

AL·LES UN EFECTE MOLT ESPECIAL

Lucía Daza Polanco
Col·legi Sant Josep Obrer

Sent molt petita ja em van començar a atreure les papallones. És un insecte que em fascina per la seva bellesa i fragilitat. Té un cicle de vida que és una meravella de la natura; un ou es transforma en una eruga, i més tard en una crisàlide, de la qual surt una bella papallona. Veure-les em produeix sensació de pau i llibertat. I crec que no soc l'única a la qual aquest insecte li sembla atractiu, perquè les papallones apareixen en moltes obres literàries i pintures o solen utilitzar-se per fer il·lustracions i publicitat.

Fins i tot hi ha una teoria física, molt cinematogràfica, sobre elles, que és l'efecte papallona: l'aleteig de les ales d'una papallona es pot sentir a l'altra banda del món. Està relacionada amb la teoria del caos. Que un petit canvi, en una part del món, pugui tenir conseqüències a l'altra banda, em sembla molt interessant. Això vol dir que les petites coses poden tenir un efecte considerable i imprevisible. En aquest sentit, cadascuna de les decisions que prenem, per molt senzilla que sembli, pot donar lloc a uns resultats molt diferents depenent de la decisió que s'hagi pres.

Per tant, podem dir que tots els éssers humans, d'alguna manera, estem batent les nostres ales imaginàries provocant, sense adonar-nos-en, l'efecte papallona.

ILLA MALLORCA

Gerard Domènech de la Iglesia
Escola Mata de Jonc

Rodejada de platja i mar
de pins i alzines
de crustacis i calamars
de nins i nines.

Crestes de pedra sense alçar
de màxim 1.000 metres.
Oliveres a vessar,
mil·lenàries elles.

Si fa fred, un pa amb sobrassada
amb gust del dimoni.
Si fa calor, fruita de temporada
després d'un pa amb oli.

Fent coses de mallorquí
tota la vida em passaria
anant d'allà cap aquí
perquè això és la meva illa.

NO ETS CAPAÇ DE FER-HO

Emma Fau Toro
Col·legi Sant Josep Obrer

I vaig girar el cap, cap a un altre costat, però no perquè no tingués res a dir, sinó perquè la idea que tinc per expressar a ningú li interessa. Coratge, indignació, injustícia, irritació, ira, ràbia; així és com em sento cada vegada que algú no té en compte la meva percepció cap a la vida, el meu concepte respecte a la societat. Et preguntaràs quina és aquesta idea extraordinària i intrigant que inquieta i atemoreix tothom.

Ser dona. D'aquí ve tot això. Probablement si ets un home tancat a la mentalitat del segle XVIII, no entendràs el meu pensament. Tinc por, molta por. Et sembla normal que no pugui sentir-me segura, cada vegada que surt de festa amb les meves amigues? Les mirades m'envolten, m'observen i es fiquen en el més profund del meu cos.

Estic forta i vull amb totes les meves forces que les dones deixem de sentir que hem de transformar-nos en dones empoderades perquè ens escoltin i ens respectin. Simplement per què no gaudim de la vida mentre ens respectem tots mútuament? Vull deixar de sentir-me tan insegura quan jo sé que puc fer el mateix que un home, o inclús més.

Al cap i a la fi, la idea que les dones som molt sentimentals és creada per la societat. Ells ens han assignat aquestes característiques des que naixem. Em sembla penós que només ens aconseguixin veure d'aquesta forma. Som la mateixa espècie, valem el mateix, no naixem amb habilitats assignades, les nostres habilitats es desenvolupen depenent de com la societat vol que les desenvolupen. Amb aquesta redacció vull transmetre a totes les dones del món que elles poden amb tot el que es proposin, que ningú pot obligar-te a fer alguna cosa que no vols, que si s'han aprofitat de la teva vulnerabilitat, per favor: escapa d'aquesta situació.

Estudia el que et motivi, sigui enginyeria, oposicions de policia, dret, biologia. Fes el que et commogui i el més important, digues no quan vulguis.

AL·LES

LES AL·LES DEL FUTUR

Aurora Fernández Fernández

Col·legi Sant Josep Obrer

– Tres minuts amb vint segons –va dir na Clara desfent la torre que acabava de construir”. Et toca a tu padrina, mai podràs guanyar-me –deia amb to desafiant.

– Tres minuts estimada, mai em guanyaràs. Arreplega tot això que ja hem de dinar.

Na Margalida cuinava i na Clara posava la taula.

– Padrina, sempre em dius que estàs enamorada dels cans però no en tenim cap a casa.

Na Clara sempre sentia la seva padrina parlar de cans, fins i tot, ella volia ser en una altra vida un d’ells.

– Estimada, encara no he trobat l’indicat i que jo sàpiga tu tampoc.

– Tens raó, però abans de trobar-lo vull conèixer-me. Padrina, és molt difícil viure sense un exemple patern i matern, és difícil viure sense tenir amics. Sé que tu t’esforces cada dia

Na Margalida va caure en terra, es va quedar sense respirar. Na Clara ràpidament cridà l’ambulància. Després d’una setmana, na Margalida va obrir els ulls. Na Clara havia estat tota la setmana sense dormir.

Quan es va adonar que s’havia despertat, ràpidament li va demanar perdó.

– He estat molt mala neta, he pensat només en el meu dolor, però segur que tu et trobes pitjor. La teva filla va morir, el teu marit també i jo soc l’única que et queda i mai m’he adonat del que em fas falta fins ara i –No va poder continuar perquè la seva plorera ho impedia.

– Jo t'he de demanar perdó, sento molt no tenir doblers per pagar els teus estudis, perdó per mostrar-te la part obscura de la vida

Varen passar uns dies més a la infermeria. Na Clara va anar a comprar unes flors per na Margalida, de camí es va trobar un ca, emocionada el va agafar per mostrar-lo a na Margalida.

– Padrina!! És l'indicat!!!

Però no hi havia ningú a la llitera de l'hospital, només una nota que deia "Esper que em cuidis". Al final del sobre hi havia un munt de doblers i una altra noteta "Crea el teu futur".

LLUM

VIATJAM PER LA LLUM?

Álvaro Fernández Pujiula

Col·legi Sant Josep Obrer

Marc. Ell és el protagonista d'aquesta història. És el mateix que ha viatjat per tot el món descobrint cultures, injustícies i moltes curiositats dels indrets que ha visitat. Encara que no tot és el que pareix

En Marc es desperta en una habitació que li resulta coneguda. Aquesta està plena de llums i bombetes de tots els colors. No hi ha res més a l'habitable. El nostre protagonista comença a interactuar amb aquestes, que màgicament estan enceses, encara que, aparentment, no estan connectades a res. Potser hi ha un cable amagat, que connecta amb les bombetes. Poc després, de l'interior d'en Marc, surt una llum enlluernadora i de sobte Està viatjant! Va a una velocitat inimaginable. El cablejat de les ciutats, nacions i continents són els seus camins.

Primera aturada: Ucraïna.

En Marc, un poc marejat, es comença a fixar en el seu entorn. Guerra! Es demana "Com pot ser que al segle vint-i-u encara hi hagi guerres?" I el més inquietant, "on ha estat i com no sabia l'existència d'aquesta guerra?"

Sense temps per parlar amb ningú ni per respondre cap de les seves preguntes, aquella llum estranya torna a sorgir del seu interior.

Segona aturada: Turquia.

Arriba, en Marc, a la seva segona aturada, Turquia. Com pot ser que, en suposadament un país desenvolupat, les condicions en les quals viuen moltes persones siguin pràcticament infrahumanes? En Marc està preocupat, però també enfadat, ja que sap que ell no pot fer res per ajudar.

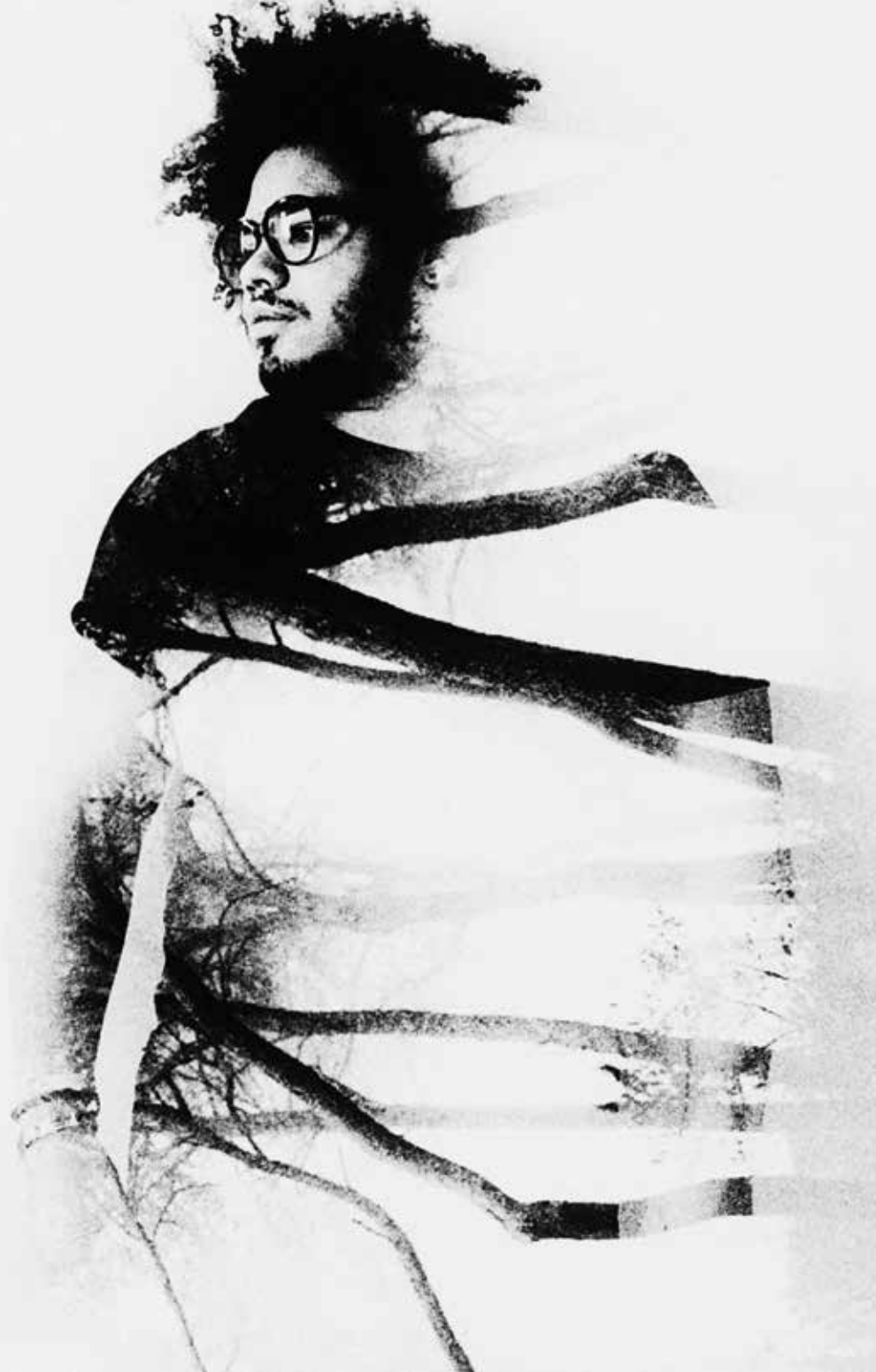
Tercera aturada: Desconeguda...

El protagonista de la història ha tornat a l'inici del seu viatge. L'habitació plena de llum. Però no té temps per pensar en tot el que havia passat. Torna a brotar llum del seu interior. S'adorm profundament

A poc a poc, es desperta en una habitació, blanca i neta. No reconeix el lloc on és, només sap que està molt cansat. Tot el cos li pesa, és com si no s'hagués mogut durant anys. Quan s'aconsegueix incorporar s'adona que és a una habitació d'hospital. Un metge s'apropa i, en veure que en Marc està despert, se sobressalta exageradament, com si hagués vist un fantasma. Surt corrents i dos minuts després la sala està completament plena de persones que pareixen meravellades perquè en Marc s'ha despertat.

Més tard, quan tot està en calma, li expliquen que ha estat en coma més d'un any. Tot era un somni, una il·lusió formada pel seu cervell, o no, perquè com és possible que, si fa més d'un any que està adormit, conegui la guerra d'Ucraïna, si no fa un any que va començar? Ho ha somiat per alguna raó, però com? A partir d'aquell moment decideix que voldria solucionar tots els problemes socials que hi ha al món actualment. El masclisme, l'homofòbia, i tots els drets humans seran el seu objectiu principal. Gràcies a això aconseguirà un premi Nobel. Així serà com els somnis i il·lusions d'en Marc, ajudaran a canviar el món amb el lema "Vi-atjam per la llum?".

LLUM

LA BRILLANTOR DE LA LLUNA

Candela Jiménez Ruiz
Col·legi Sant Josep Obrer

Si demaneu la definició de llum a diferents persones, rebreu diferents respostes. Un físic et dirà que la llum és una ona electromagnètica capaç de ser percebuda per l'ull humà i la freqüència de la qual determina el seu color. Un filòsof et contarà que la llum és el que permet que alguna cosa es posicioni davant el domini dels sentiments, per una banda; i davant el domini de la reflexió, per l'altra, tal com ho va exposar Plató. En canvi, si m'ho demaneu a mi, us diré que la meua llum són, malauradament, els que ja no poden ser aquí.

"Els morts reben més flors que el viu, perquè la culpa és més forta que la gratitud" és el que va escriure n'Anne Frank en una de les pàgines del seu major tresor. Vivim en un món on ens hem acostumat a no dir gràcies, és com si ja les donéssim per dites. Hem de tornar a aprendre a mostrar les nostres emocions i, per cap motiu, hauríem d'haver de justificar el que sentim.

La mort, com l'obscuritat, és un fet inevitable. Arriba un moment en el qual la bombeta no pot més i deixa de brillar, transformant el nostre entorn en un onatge de sentiments propis dels quadres d'en Francisco de Goya.

El temps és una eina molt perillosa i a la vegada molt valuosa. Emprar-lo amb raó i consciència és una de les coses més difícils per a nosaltres, però sentir que l'estàs perdent, és encara pitjor. Penedir-se de no haver donat el moment necessari a qualcú i adonar-se que no pots fer res per a tornar enrere i corregir el teu error, és una espina que romandrà clavada per sempre.

Les persones,
al contrari dels objectes,
són eternes mentre que les seguim recordant.
Morim quan deixem de ser memorats.
Poden no estar entre nosaltres,
però, compartint les seves històries,
viuran una eternitat.
És el moment d'apreciar els que tenim al nostre costat,
ja que mai sabrem quan se n'aniran.
Només vull saber, padrí, com llueix la llum des d'allà dalt?

ALES

LES ALES DE LA LLIBERTAT

Aina Ortas Morey
IES Josep Maria Llompart

Hola, soc na Sira i tinc les ales més fortes de tot el món. No, no soc ni una papallona ni cap mena d'ocell, soc una persona normal i corrent, igual que tu. Les meves ales van ser creades pel meu avi. Quan jo era petita, el que més il·lusió em feia eren els regals i les joguines. Com que els meus pares treballaven, passava la majoria del temps amb el meu avi. Ell no era com la resta de gent, grisa i monòtona, ell era tot el contrari.

Un dia que s'acostava el meu aniversari, jo estava ansiosa per descobrir quins serien els meus regals. Em demanava a mi mateixa: Serà una nina? Serà un tren? Què serà? No hi havia manera de treure'm aquelles preguntes de la ment durant els dies pròxims al gran dia. La data va arribar i ho vaig celebrar amb tots els meus companys de l'escoleta i amb la família amb un dinar a casa meva. Tothom va dur regals menys el meu avi. Ell no portava res i em va estranyar, però tot d'una ho vaig oblidar mentre tots els meus pensaments es dirigien a les joguines que havia rebut. Els anys passaven i cada any rebia un regal de part de tots els membres de la meva família llevat del meu avi, però també com cada any enfonsava la meva gran pregunta entre totes les altres gentileeses. Va arribar un

aniversari que va ser com qualsevol altre, però aquell any la meua pregunta va romandre al meu cap durant un llarg període de temps. El dubte era: Per què el meu avi no em regalava res? No m'estimava? Per a sorpresa meua, aquell va ser l'últim aniversari que vaig passar al costat del meu padrí perquè quatre mesos després va morir de manera inesperada. Em vaig sentir molt culpable perquè considerava que no havia gaudit al màxim al seu costat i em vaig qüestionar moltes coses, de tal manera que la pregunta recurrent va tornar al meu cap.

Setmanes més tard vaig tornar a fer vida normal i allà va ser quan vaig descobrir el gran regal que m'havia fet el meu avi. A classe, quan debàtem sobre algun tema, jo sabia com argumentar les meues idees perfectament, quan tractàvem temes nous jo ja ho sabia pràcticament tot i, sobretot, quan la societat em feia qüestionar qui era jo realment, jo ja sabia qui era i d'on venia. Tot això era el que el meu avi m'havia regalat durant totes les tardes dels dimarts i les hores que va poder compartir amb mi: tots els seus coneixements i valors que li permetien ser lliure d'imposicions i volar com una gran i majestuosa papallona. Ara, les seves ales havien passat a ser meues i jo, gràcies a ell, era la persona més feliç i lliure del món. T'estim padrí.

AL·ES

AMOR DE MARE

Isaac Pérez Miró
IES Josep Maria Llompart

Avui comences un nou camí
És hora de decidir un futur
Agafa les coses te n'has de dur
I deixa a meitat el partit.

No te'n vas sol
Jo seré amb tu
Amunt el cap com un gira-sol!
I bota alcel com ballarina amb tutú.

El dia que no hi sigui
Seré jo qui se'n rigui
Tu no has de patir
El dia que hagi de partir.

Vés-te'n i no tornis!
Has de fer una vida
No passis pena, no ploris
Ta mare, t'estima.

MULTITUD MULTITUD D'ANGOIXES

Lidia Picón Pons
Col·legi Sant Josep Obrer

Estimat diari,

Avui he rebentat, ja no puc més, estic molt angoixada, sento que el món cau al damunt i no el puc sostenir. Diari, què és per a tu la felicitat? Per a jo, és la sensació de saber que portes les regnes de la teva vida, que la controles tu, que tu portes el cavall on vols, no deixes que el cavall et porti com vulgui.

Ara mateix, però, sento que la situació em desborda, que no puc gaudir de la meva vida com voldria. Hi ha multitud de coses que venen de sobte, sense avisar i se m'estan ennuegant. Cada vegada que em poso a pensar una mica, m'entren ganes de plorar, quan estic tota sola el meu cervell em diu que és perquè no tinc amics, però quan estic amb ells em diu que vull estar tota sola. Em passo els dies cansadíssima perquè a les nits m'aixeco 5 vegades o bé per malsons o simplement suant i amb la respiració pels níguls. Cada vegada tinc menys confiança en mi mateixa, mai em sostinc en la meva opinió, no sé ni com ni per què, però el meu cervell m'acaba convencent que el que pensen els altres és el que està bé, i el que opino jo, només em portarà al fracàs. Tinc pujades i baixades d'energia, ploro gairebé tot el temps, si canvien una mica l'actitud amb mi, ja penso que he fet alguna cosa malament, que em deixaran de costat o que em deixaran de tenir la mateixa estima. I ja per si no fos poc, no soc capaç d'entendre'm amb el meu pare. Estic pensant anar a viure amb la mare, però no vull fer mal al pare. Si sabés cada nit que he plorat per discutir amb ell a crits...

Diari, no sé què he de fer o quin és el següent pas per continuar, suposo que això no t'ho ensenyen a l'escola

Fins demà diari, bona nit.

MULTITUD

UNA PLAÇA PLENA D'ESPERITS

Anna Pons Tur
IES Joan Alcover

Com cada any, tornem a la nostra pàtria per rememorar records que transcorren any rere any però, aquesta vegada, amb més ímpetu que mai. Carrers normalment desèrtics s'omplen de veïns que ens saluden amb somriures d'orella a orella i esperen amb il·lusió aquest primer so de flabiol. Després, ansiosos per la primera volta, intentem passar entre l'afluència sobrenatural, però, entre passa i passa, cares conegudes ens prohibeixen el pas i intercanviem les petjades per paraules i rialles.

Bòtils de pomada inunden la plaça i passen de boca en boca amb un fons gens subtil de crits, música i bots de festeig. Dementre, els cavalls aïnen i se sent com repiquen les seves potes contra el terra elegantment, encara que també amb força i ajudem els nostres amics animals a botar. Així és com les voltes es van realitzant fins que acaben per finalitzar.

Però aquest no n'és el final. Ara, la música en serà el centre d'atenció i el "jaleo" es donarà per iniciat. Cançons populars ens uneixen i a tot pulmó cridem i saltem perquè se'ns senti pertot arreu.

I després d'una llarga diada, tornem melancòlics a les nostres cases esperant que aquest record torni a succeir un any més, encara que, dementre, les nostres ànimes seguiran en aquella estimada plaça.

LLUM

TROBA LA LLUM

Jaume Sales Terés
IES Josep Maria Llompart

Fa temps, quan ma mare, mon pare i jo vam arribar a la nova casa, el primer que vaig fer (com quasi tots els nens d'aquella edat), va ser triar el dormitori.

Era una casa de dos pisos amb golfes, com la típica casa americana, però a Mallorca.

Jo tenia 15 anys i m'encantava explorar les habitacions i escorcollar-les de dalt a baix, tot cercant alguna cosa per distreure'm mentre els pares firmaven documents al pis de baix.

Vaig convidar en Pep, un bon amic, perquè m'ajudés a instal·lar-me a la nova habitació i per buidar els mobles plens de decoració per així poder-hi ficar les meves pertinences.

Una cosa ens va cridar l'atenció: a la prestatgeria hi havia el famós joc de l'oca; en Pep sempre ha estat un nen curiós, però, sincerament, ens hauria anat molt bé que no hagués obert aquell joc, ja que va ser obrir la caixa i el joc ens va atrapar.

Resulta que era un joc tipus "Jumanji" però només comptava amb un nivell; el joc t'atrapava i, si no resolies l'endevinalla que et proposava el joc, no en sorties. D'això ens en vam adonar segons més tard, quan vam aparèixer a un llac amb unes oques i un cartell que deia:

Del joc no sortiràs

fins que no l'acabaràs,

si l'endevinalla no resols, aquí et quedaràs.

Un bon tros de pa a l'oca llençaràs, a la cova entraràs i la llum trobaràs.

Ens vam quedar bocabadats, no sabíem on podíem trobar un tros de pa per a les oques. Vam trobar un camí que duia cap a un petit poble i vam dir: "Uep! ja està, hi deu haver un forn per aquí!" Però després de parlar

amb un senyor, ens va dir que no, que no hi havia forn, però que ell ens podia dur a la ciutat, on sí que hi havia forn, però que estava a una hora en cotxe. Vam accedir a esperar una hora dins el cotxe i minuts després de baixar del cotxe ens vam adonar que no portàvem doblers.

Que com ho vam fer? Doncs sonarà molt irrealista però vam trobar una ximbomba exposada a una tenda i mentre jo distreia la dependenta, en Pep la va agafar i ningú en va saber res.

Ens vam posar a tocar música inventada pel carrer, ja que quasi ni sabíem tocar la ximbomba i amb un poc de sort vam arribar a aconseguir els doblers necessaris per a comprar el pa. Vam anar a cercar el bon senyor que ens havia acompanyat i una hora i mitja després érem davant el llac, preparats per veure què passava.

Vam llençar un bon tros de pa a les oques, així com ho deia el cartell, i l'aigua va començar a enretirar-se cap als costats tot deixant un camí que creuava el llac davant nostre. Caminant un bon temps en Pep i jo vam arribar al final d'aquell camí i vam trobar una cova, i al final d'aquesta, "la llum". I és que realment, la llum era la que va encendre ma mare quan va despertar-me. Tot havia estat un somni, i quin somni tan meravellós el de la primera nit a la nova casa!

MULTITUD INTRUSOS

Sofia Sans Lenguas
Col·legi Sant Josep Obrer

El Pol observa des de la finestra els carrers de la seva ciutat. Mira fixament la multitud i es planteja si ha fet bé en acceptar sortir amb els seus amics. S'apropa a l'armari silenciosament i repassa amb la mirada tota la seva roba.

Passats quinze minuts d'angoixa, el Pol s'estressa i surt de casa amb la primera samarreta que ha trobat. Camina cap al parc i es demana si els seus amics es riuran d'ell. Es planteja durant deu minuts si realment els seus companys volen estar amb ell.

Arriba al parc i gaudeix d'estar rodejat de gent. Malgrat això, quan arriba a casa una multitud de veus apareixen al seu cap. Arriben de cop, sense demanar permís. Una veu intrusa li demana si s'ha comportat correctament. D'altra banda, una veu li crida que només l'han convidat per pur compromís.

A mesura que passen els minuts les veus s'intensifiquen fins a arribar a un punt al qual el Pol no ho aguanta més i decideix anar-se'n a dormir.

El Pol sap que demà haurà de viure el mateix, però, almanco per aquell dia, aconsegueix que les veus callin.

MULTITUD

UN BOCÍ DE SA ROQUETA

Elena Santandreu Cifre
Col·legi Sant Josep Obrer

Un tros de terra envoltat per aigua, es coneix com a “pedaç”, la gent hi viu feliç, tant residents com visitants. Tenim cales, però al juliol pareixen formiguers amb tants d'estrangers. No sabem com, però tots ens entenem, ja sigui en anglès, en alemany o en el mateix mallorquí. A les grans festes tots els nostres ens ajuntam i gaudim: es Cosso, sa Vermada, Moros i Cristians, es Much i la Beata, o aquests són els que jo record.

L'estiu ens espanta, creim que ens enfonsaran la nostra illa. Com nosaltres diríem, un parell d'estrangers ens visiten. Son Sant Joan, l'aeroport, es Caló des Moro i la Via Cintura es col·lapsen. Però no tot són inconvenients, poder dir cap de suro, o qualsevol desbarat i que no t'entenguin o et mirin malament té els seus privilegis.

Els manacorins més que ningú, orgullosos per en Rafael Nadal. Els senellers més que qualsevol, feliços per n'Augusto Fernández. Els llenguets per en Marco Asensio. Els llosetins amb el paladar de mel per en Santi Taura. Tot Mallorca contenta per poder dir que na Chenoa, Antònia Font, en Rels B, en Tomeu Penya, en Miquel Montoro o na Llum Barrera i nosaltres som de la mateixa terra.

Estem aïllats de la neu, o de la gran capital. Però tenim humitat, tenim caps de fibló, ensaïmades, sobrassada o llonganissa, coquetes de patata, llenguets, flor d'ametller, vi, tomàtiga de ramellet i un humor peculiar. Som xafarders, alegres, menjadors, mal xerrats i potser un poc complicats d'entendre. Però si això vol dir ser mallorquí, estic ben orgullosa de ser-ho.

LLUM SOLPOSTADA

Maria del Mar Segura Ferrà
IES Madina Mayurqa

Com cada horabaixa, surt de casa tancant la vidriera amb un cop sec, deixant enrere l'atmosfera sufocant que es respira a dins. Amb passes vacil·lants començ a recórrer el camí de sempre, ho faig per inèrcia, fent cas a un impuls que no sé ben bé d'on surt.

S'ha convertit en una mena de ritual, supòs que necessit aquests moments de desconexió, de soledat, d'alguna manera és el que em permet seguir lúcida.

El meu destí és una caleta amagada rere unes roques, l'encant d'aquest petit racó sempre m'al·lucina. Sens dubte és el millor punt de la costa per veure la posta de sol, aquest moment màgic on una gran esfera ardent cau rere l'horitzó, formant infinitat de tons taronjosos i rosencs. M'hipnotitza el tènue reflex del sol ballant sobre les ones, pintant de taronja l'oceà. Un oceà que conclou amb l'horitzó, que s'obri imponent i ferm davant els ulls, revelant un contrast sumptuós.

Tot plegat em provoca una sensació de pau immensa, em sent lliure i viva; i és que alguna cosa més atractiva que la llum és la llum en moviment, sobretot quan aquesta és en forma de posta de sol.

NO JO ET DIC QUE NO

Marta Siquier Bassa
Col·legi Sant Josep Obrer

Et dic que no perquè m'estim,
m'estim tant que puc donar-me aquest luxe,
no vull que em jutgis per això.
Jo no vull res de tu.

Et dic que no sense por,
sense el temor de la teva resposta,
no vull sentir les teves paraules.
Jo no vull sentir-te a prop.

No m'enganyis, no et crec.
No m'estimis, no et vull.
No em parlis, no et sent.

Ets la persona a la qual dic no,
per les teves accions,
per les teves veus,
per les teves mentides,
per tota tu, et dic no.

Ja no et penso, ni et miro.
No et reconec. Em pregunto
Qui ets? On ets?
No tenc respostes,
no tenc la teva resposta.

Et dic adeu,
et dic fins mai,
et dic que pos punt i final
i et dic no a tot.

1r de batxillerat

MULTITUD EL PÚBLIC

Isabella Butller Davis
IES Josep Maria Llompart

Multitud de persones, públic observant-me, nervis d'equivocar-me, aco-
tar-me, respirar... Veig la llum, sent la tranquil·litat, la solitud. El renou
se'n va, camuflat entre els meus pensaments i les meves respiracions.
L'enfrontament al "no", al bloqueig mental, totes les possibilitats que
apareixen, l'acceptació del públic, de la multitud.

ILLA DES D'UNA FINESTRETA

Júlia Carrió Socias

IES Joan Alcover

Des d'una finestreta
admiro unes figures que descansen damunt la mar
i d'entre les seves siluetes
se sent el vent bufar.

A la més gran, i potser més bella,
l'enrevolta una gran serralada.
I dins la seva costa d'aigua gelada
s'hi troben tamarells i terres de color canyella.

Mirant cap a l'orient,
a una terra menys creixent
hi trobem una ovella besada,
cavalls i llet fermentada.

Tot dret cap a llebeig,
dues més esperen l'albada
i entre els mars blavosos i l'oreig
la sargantana descansa amagada.

Rere la més romanial flor
cau el sol de l'horabaixa.
I saluden els que han mirat aquesta terra baixa
o simplement el pi de Formentor.

Les onades de la Mediterrània porten
l'encant d'aquestes illes.
Mentre els corbs marins conversen
i s'ensorren les copinyes.

ILLA NOSALTRES. MALLORCA

Bruno González Carreño

IES Josep Maria Llompart

El lloc on visc,
on he nascut,
on he crescut,
on he vist,
pensat i experimentat.

Alegria,
tristesa,
por,
decepció,
amor,
afecte,
tendresa,
fúria i, sobretot,
indecisió.

Casa,
casal,
caseta,
casota,
com ho vulguis dir tu.

Un llit,
unes espadenyes,
una llanterna,
un tassó,
una taronja,
una xemeneia,
tots els objectes de casa.

Carreteres,
carrerons,
carrils bici,
voreres,
totes amb un final:
aigua,
la mar,
el port,
la badia.
Aigua,
tot aigua,
al voltant de la nostra illa.
Mallorca casa nostra.

ILLA DiA 395

Gemma Llull Vives
IES Joan Maria Thomàs

M'he aixecat del llit sense haver aclucat l'ull ni un minut. Ahir vespre em vaig desvetllar filosofant amb el meu company d'habitació, n'Ilán. El seu nom significa arbre i només parla quan té interès a fer-ho. De fet, em treu un gran pes de sobre, ja que no som el tipus de persona que s'esforça a mantenir una conversació. Generalment, es queda plantat a l'habitació mirant el sostre, perdut en el seu món.

M'he aixecat d'una migdiada reparadora a les cinc del capvespre, per continuar amb la meva nova novel·la. La meua carrera literària encara està pendent d'enlairar-se definitivament, tot i que aquesta ja sigui la meua tercera obra. Vaig presentar les dues primeres a l'editorial, però les rebutjaren. La primera per ser de desenvolupament massa lent i d'argument massa simple, i la segona per ser "desmesuradament pertorbadora".

A mi m'agraden els llibres escrits amb molts de detalls, la descripció parsimoniosa em pareix d'una bellesa extrema. De la segona novel·la no en pens parlar. Tots passem petits moments de bogeria, però he d'admetre que em causa certa fascinació fins on pot arribar la morbositat humana. Supòs que això de no sortir de casa durant tretze mesos m'ha passat factura. L'únic que he fet ha estat escriure, llegir, tocar el violoncel i beure te chai o una infusió amb pastetes. Crec que això s'anomena agorafòbia, però no em preocupa, tinc n'Ilán per anar a comprar i altres petiteses.

No m'agrada la gent. Sempre diu mentides. Ell és l'única persona que suporto. A vegades desapareix durant uns dies. Déu sap on va, però és cosa seva, jo no m'hi pens ficar. Això sí, mai desapareix durant més d'una setmana.

Avui per sopar m'he posat l'àlbum *Julie Is Her Name* al tocadiscs. He esperat una hora més de l'habitual per si l'Illán arribava. Però l'únic que ha arribat ha estat una carta. Feia molt de temps que no rebia una carta. Era de la meva germana, la Jeannette. Em deia que li havia costat molt trobar-me i que vendria a visitar-me el dia nou de gener. Demà.

Vaig agafar l'atac més gran de pànic que havia tingut en tota la meva vida. Què li diria després de desaparèixer durant quinze anys? Sentia com el meu pit s'oprimia i no em deixava respirar. Després només vaig sentir una dolorosa sensació de nostàlgia pel que havia deixat enrere sense pensar-m'ho dues vegades mentre en el tocadiscs continuava sonant Julie London.

L'endemà va aparèixer l'Illán i li vaig explicar tot el que havia passat. La seva reacció va ser del tot inesperada. Va riure i em va demanar:

—Per això estàs tan preocupat? Si no la vols veure, digues-l'hi.

Mai l'havia vist tan descarat. Vàrem tenir una llarga discussió fins que va sonar el timbre. Se'm va posar el cos de pedra. No sabia com reaccionar. Feia molt de temps que no dirigia la paraula a cap ésser viu. Excepte n'Illán, és clar. Vaig anar a obrir el porter automàtic i seguidament vaig mig obrir la porta del pis. Vaig continuar xerrant amb l'Illán un minut o dos fins que sense adonar-me'n va entrar la meva germana i es va quedar plantada al meu costat, i de sobte, després de quinze anys de silenci, em demana pertorbada:

—Amb qui se suposa que estàs xerrant?

LLUM PARAULES, DIVÍ TRESOR

Emma Guaita Vich
IES Madina Mayurqa

Llum:

Agent físic que és una de les formes d'energia, capaç d'impressionar els òrgans de la vista i que permet de veure els cossos.¹

És a dir, la llum és allò que ens permet veure el món. Sense ella seríem incapaços de percebre amb els nostres ulls. Tan sols veuríem obscuritat. Ens perdríem tantes coses

Però jo crec que la llum pot presentar-se en moltes formes; pot manifestar-se en forma de persona. Per tant, la llum serà aquell individu que ens llevi la bena dels ulls. Aquell qui ens mostri els colors del món, qui ens reveli que no tot són tenebres; la persona que il·lumini la nostra vida.

1. Primera accepció de la paraula "llum" al DIEC.

MULTITUD

RECORDS DES DEL MÉS ENLLÀ

Néstor Hernández Blanco

IES Joan Maria Thomàs

Dins de la multitud, el fred que abans havia tingut, va desaparèixer, i amb tots els desconeguts al meu voltant vaig començar a ballar al so de la música repetitiva. Vaig començar a sentir el cap més pesat, al contrari que el meu cos, que es va tornar lleuger i llavors vaig saber que tot l'alcohol que havia consumit estava fent el seu efecte. La música començava a ser només un so estrepitos que s'anava endinsant fins als timpons. Els ulls em feien voltes, només veia els meus braços alçats movent-se lentament. El temps allà dins es mesurava per les cançons, encara que jo ja n'havia perdut el compte.

Vaig aconseguir clissar una sola figura al fons de la sala. Un noi alt, amb espatlles amples i una mirada que em va fer contornejar encara més. Vaig seguir amb els moviments suggeridors mentre seguíem observant-nos l'un a l'altre. Hi havia alguna cosa en ell que em va deixar desconcertat, tant que la pesadesa del cap va anar a poc a poc baixant-me cap a les puntes dels peus. Se m'estaven acabant les energies i a la cartera no em quedava res més que el DNI. Sense diners no podia seguir amb la nit. Ara ell i jo estàvem a pocs metres de distància i a mesura que avançàvem la gentada que abans se'ns interposava ara ens envoltava. Se'm van fer eterns els minuts en què simplement vam estar cara a cara fins que lentament es va ajupir i em va xiuxiuejar a l'orella: "Vine". Els pèls se'm van posar de punta en sentir la seva boca a prop del meu coll i quan es va separar em va agafar subtilment de la mà i el vaig seguir.

La seva vehemència va convèncer el meu cos. Ens vam dirigir cap a una sortida i, en creuar-la, el suau vent hivernal em va recórrer sencer deixant-me estàtic. Mentre caminàvem em vaig adonar que la seva figura tenia un caràcter més realista a la llum lúgubre dels fanals, alhora un sentiment de tranquil·litat em va omplir en deixar el bullici de la discoteca darrere. Estava perdut en un laberint de carrers i edificis que s'alçaven al

voltant; l'empedrat dels carrers i els llums van prendre un caire malenconiós que van transformar la tranquil·litat en desassossec.

L'estat de trànsit es va veure interromput quan el noi va deixar anar la meua mà per obrir el portal del que vaig suposar que era casa seva. Vaig seguir-lo escales amunt pel que em va semblar una eternitat. Un cop dins el seu petit apartament, vàrem creuar els ulls i, com si fossin un imant, els nostres llavis es van fondre en un petó que va durar fins que em va tombar al llit. En separar les nostres boques vaig obrir els ulls i vaig veure la llum de la lluna que es filtrava través de les petites ranures de les persianes i acabava sobre els llençols blancs i arrugats. Em vaig deixar anar fins que l'absència del tacte del noi em va inquietar.

Anys després, en evocar aquella nit, només recordaria la fredor del ganyet sobre la meua pell.

LLUM ILLA DE LA LLUM

Lea Martín de la Fuente Drexel

IES Joan Maria Thomàs

Dia 18 d'agost de l'any del Senyor del 1510.

Portem dos mesos a la nau *La Victòria*, navegant la costa sud d'aquestes noves terres a la recerca d'aliments.

Em dic Alonso Maldonado, metge i responsable de les vides dels tripulants que, malauradament, dia rere dia moren per ofegament, malalties, congelació o gana.

Vàrem començar la travessa amb un total de 60 homes, i avui en quedem 27, molts d'ells malalts, i d'altres desitjant rebel·lar-se contra el capità. Sospiro que alguns han comès el pecat de menjar algun tros dels morts que encara no s'han tirat a la mar. Si no, no m'explico la seva vitalitat i força.

20 d'agost

Ha passat el que s'esperava. El capità ha mort a mans dels tripulants. Com que soc l'únic metge del vaixell, em van deixar amb vida. Em van tancar a una de les gàbies d'animals. Vaig començar a notar com el vaixell canviava el rumb. Vaig mirar a través d'uns forats dels taulers. Vaig poder veure la costa apropant-se, es preparaven per desembarcar i buscar aliments, però en aquell moment em vaig deixar portar per l'esgotament, i vaig caure desplomant a terra.

De sobte, em vaig despertar, i vaig sentir crits, eren els mariners tornant a les barques, però no tornaven sols. Desesperats demanaven ajuda, una tribu els perseguia a pocs metres. Arribaren vius al vaixell i aconseguiren rebutjar les petites barques dels indígenes. Tot i això, de provisions, no en van poder aconseguir.

25 d'agost

A l'alba, em va despertar un salvatge soroll de lluita a la coberta del vaixell. Es van filtrar gotes de sang, vessant-se sobre el meu rostre. Després, silenci. Vaig sentir unes veus parlant una llengua desconeguda. Un home

vestit amb pells va baixar al celler. Em vaig amagar a les ombres. Gràcies a Déu, no em va veure i va tornar amb els seus. Com podria sortir? Com sobreviuria tancat allà dins?

29 d'agost

Vaig sentir el meu nom, pensava que delirava, però era en Pau, un dels mariners del vaixell. Estava ferit, i mentre suplicava que li curés les ferides m'obria la gàbia. Gairebé no tenia forces, però vaig intentar salvar la vida d'un condemnat a mort, no tenia solució. Una hora després va morir, i jo estava lliure. Vaig agafar una barca i em vaig deixar portar pel corrent cap a allò desconegut.

2 de setembre, o això crec

És de nit. Per a sorpresa meva, una petita llum treu el cap a l'horitzó, la meva única salvació. L'impuls de les onades m'hi condueix fins arribar a la costa d'una illa, a pocs quilòmetres d'una gran foguera. Se'n van encenent unes quantes al meu voltant.

Els habitants m'accepten, i un d'ells em porta a un refugi, on em dona menjar i beure, i mentre començo a caure en un somni profund, sento de fons com la tribu canta una preciosa melodia.

Gràcies a ells vaig sobreviure del meu mortal destí, i per això vaig anomenar aquesta illa, Illa de la Llum.

NO NO, NO TÉ PER QUÈ SER DOLENT

Aina Fontirroig Meléndez

IES Madina Mayurqa

Des de petits ens han ensenyat que la paraula “no” té unes connotacions negatives, però i si no fos així? Si realment no tingués per què tenir un sentit dolent sinó ser una simple manera de negar un fet o alguna cosa, pot ser que servesqui per protegir-se?

En estar caminant pel carrer a plena matinada, es va trobar amb un senyor que estava begut, ella va decidir seguir caminant de pressa sense mirar-lo als ulls. Al cap d’una estona va notar com algú la seguia, va seguir actuant normal pensant que segur que era una de les seves paranoïes. Mentre estava caminant cap a ca seva va notar com els homes la miraven amb cara fastigosa i les dones amb oi i enveja. Volia arribar a casa i poder ficar-se al llit, no tenia ganes de fer res més. En ser just devora de ca seva va trobar-se el mateix home que anava gat i l’havia estat seguint. Se li va acostar, però ella s’allunyava i cridava: *No!*, però ja tothom estava dormint. Tenia molta por, però va aconseguir córrer uns passos, va veure que no estava tot sol sinó que venia amb dos homes més. Estava tremolant, la seva ment volia córrer, sortir d’aquella situació i la seva ment cridava *no*; no obstant això, el seu cos no responia.

Al cap d’unes hores va recuperar la consciència, el primer que va veure varen ser els primers raigs de sol. Després, a poc a poc, es va reincorporar i va veure com les seves cames estaven plenes de ferides i cops. Estava massa desorientada, no recordava res, però sabia que havia d’anar-se’n al més ràpid possible. En arribar a ca seva, va decidir tombar-se al llit i descansar tot el dia, però va ser-li completament impossible poder-se adormir i va decidir pensar què havia passat el dia d’abans, però era incapaç de recordar res. La seva ment no volia reconèixer el que havia succeït, va decidir negar el que era evident per així poder protegir-se a ella mateixa.

LLUM iL·LUMINA'M

Aina Perelló Riera
IES Madina Mayurqa

Què ets? No, millor: Qui ets? No sé d'on vens o què vols de mi, però et vull sentir més que a Déu els cristians o la terra ferma per a un naufrag. Els ulls em cremen, se'm ressequen i una llàgrima d'il·lusió brota i llenega per la meva galta. Em repudies i em fascines alhora. Qui és sinó tu, la que crea i destrossa, la que dona i lleva; la que neix i mor? Ets la sàvia ignorància que conté el poder d'enlluernar a qui t'observa, d'il·luminar a qui et segueix i d'assassinar a qui et lloa. Residiria al sinistre túnel de la meva existència si sé que a l'horitzó hi ets tu per reconfortar-me. Fa mesos que sofrec grans llampades, aquelles de les quals no saps si seguir o fugir, i a la fi he vingut a veure't. No entenc que faig aquí, resant-te i adorant-te quan l'únic que vull és enfonsar-me de nou en la teva foscor. Tantes preguntes i cap resposta. Tan sols estic segur d'una cosa: La llum es veu sempre, però només la vius quan es neix i quan es mor, i ara som més viu que mai.

LLUM

NOVA REALITAT

Neus Quetglas

IES Joan Alcover

Una estranya sensació travessa el meu cos, no recordo com ni quan he arribat aquí. Em trobo a un lloc totalment obscur, però, així i tot, sense cap mena de visibilitat, puc percebre com s'apropen les parets.

La humitat, la viscositat i les esborronadores olors –marcades per la suor i els fluids que envaeixen l'aire el qual puc inspirar amb prou feines– d'aquesta complexa cambra s'apoderen dels meus sentits.

Intento escapar, però no em serveix de res; el meu cos no reacciona, no va coordinat amb el meu cervell.

Després d'una eterna espera dins aquella mena de cambra obscura, un feix de llum –radiant i amb una intensitat inaguantable pels meus ulls– em travessa, deixant-me encara més atordit del que estava.

De cop i volta, la meua inquietud es multiplica per cent.

Després del que penso que han estat deu minuts “pot ser més o menys perquè la meua visió del temps es troba distorsionada a aquell lloc” un utensili fred, enigmàtic i que pel tacte pareix metàl·lic, m'agafa del coll i m'intenta moure envers el feix de llum. M'intento oposar amb les poques forces que em queden, però és en va. Dono per perduda la meua resistència i l'únic que em queda és resar a Déu. Soc ateu, però en aquesta situació tothom voldria creure en una divinitat bondadosa que l'ajudés a escapar d'aquell malson.

L'utensili metàl·lic m'arrossega i sento com les parets es fan molt més estretes. De sobte, tinc la sensació de descendir per un tub estret; i d'un moment per l'altre em sento lliure, ple de llum i amb els ulls plens de llàgrimes que no aturen de baixar per les meves galtes.

Avui és dia 10 de maig. Jo no ho sé encara, però aquesta serà per sempre la meua data d'aniversari.

MULTITUD

UN DIA COM QUALSEVOL ALTRE

Ariadna Ródenas Romero

IES Joan Maria Thomàs

Últimament, surt molt al carrer, sigui per necessitat o pel simple fet de respirar una mica d'aire fresc perquè passar-me el dia sencer a la meva habitació s'està tornant asfixiant. Digueu-me, què faig jo el 24 de desembre assegut en un banc menjant xurros? Si et soc sincer, no en tinc ni la menor idea. Fa tant de fred que fins les ulleres se m'entelen i no em deixen observar la multitud. Aquestes dates, segons la tradició, se solen passar amb la família i amb els teus éssers estimats, però, què se suposa que he de fer si no tinc ningú? Mai m'ha importat estar sol, digues-me boig, però pensar sobre això per Nadal em fa sentir com si m'estigués ofegant i definitivament no vull tornar a sentir això mai més.

Després d'uns minuts, després d'acabar-me el darrer xurro que era l'única font de calor que tenia per a les mans, decideixo marxar a ves a saber on, així que camino sense rumb, perseguit pels meus pensaments mentre veig tothom rient i compartint la seva felicitat. Ara que ho penso, veure tanta gent junta, aquesta gran massa de persones m'ha fet recapacitar,

tal vegada... tal vegada he deixat la porta oberta. Instantàniament, torno corrent a casa, gairebé perdo la meva bufanda vermella pel camí. Obro la porta després de tres intents, porto set anys vivint en aquesta casa sol i encara no m'acostumo al vell pany. "Quina sort que m'he recordat de tancar la porta."

Entro i... no hi ha ningú, què esperaves?, un plot-twist inesperat en el qual de cop apareix una gran multitud per la porta de la cuina desitjant-me un feliç Nadal? Doncs aquest no és el cas, la veritat és que mai m'ha molestat estar apartat dels grups de gent, no em malinterpretis, tampoc no és que em molesti la munió. Simplement, no ser capaç d'anar a la meva bola i divertir-me a la meua manera em pot arribar a semblar aclaparador i asfixiant, així que prefereixo observar-la des de lluny, la gent.

– Vaja, que estrany... Dit així sembla que odio les multituds.

Em llevo l'abric i el llanço sobre el sofà, d'on juraria haver vist pols sortint-ne. Entro a la meua habitació amb els auriculars posats i em deixo caure al llit per a poder descansar. Per sort, demà serà un Nadal més entretingut.

ILLA EXISTENCIALISME IL·LENC

Bruno Vadell Prieto

IES Josep Maria Llompart

Què és l'illa?

Qui és l'illa?

Soc jo?

Vull ser illa?

Què és una illa més que una pasta de fulls?

Què soc jo més que no capes i capes?

Capes que condueixen al cor

a l'origen, el principi.

Tous i vulnerables som.

Protegits amb les mantes formades

al llarg del temps, de la vida.

Què és una illa sinó una peça?
Peça de puzle, de trencaclosques.
Soc jo la peça?
Perduda, separada, sola,
vulnerable com el seu cor i el seu principi
que batega i el nodreix.
Nodreix la mateixa existència seva, meva i nostra,
el seu motiu de ser.

Peça de puzle, de trencaclosques
perduda, separada, sola
en un mar, oceà, espai infinit
envoltada d'allò que la limita,
amb allò que també la fa ser ella mateixa.

Què és una illa sense el seu mar?
Soc jo el meu mar?

Què em fa ser jo també sent illa?

He de ser mar per ser jo?
M'he de limitar? Aïllar?
Per ser jo,
que existeixo, som aquí,
present,
passat i futur també,
com a illa, mar, peça, capes, cor, origen, principi i final.

MULTITUD

JA NO HI ÉS, PERÒ ARA HI SOM JO

Alejandro Rodríguez Marcè

IES Joan Alcover

No vaig conèixer Multitud fins que vaig conèixer Soledat. Multitud sempre m'havia donat tot el que havia necessitat: converses supèrflues, comentaris insípidos, accions plenes d'hipocresia ho tenia tot i no vaig esser capaç de veure-ho. Multitud ho sap tot de mi, o això creia, fins que vaig tenir notícia de Soledat. Multitud sempre ha estat fent-me calor: una calor freda.

Soledat: jove, tímida i persistent. Encara que n'havia sentit a parlar en comptades ocasions, sabia que a ningú li havia fet cap bé als ulls de Multitud. Hi tenia curiositat. Volia parlar amb ella, però Multitud em va aconsellar que no ho fes.

Soledat pot acabar amb la nostra amistat. I no volem això. Eh, que no?, em deia sempre que en parlàvem. Jo assentia. Li donava la raó. Per què em voldria fer mal, a mi? Al seu amic íntim?

Multitud estava malalta, tenia mal de panxa, crec. Soledat se'm va acostar. Tenia por. Molta por. *No estàs amb Multitud? Que estrany, no? [] Millor. Ara ens farem amics tu i jo.* No vaig esser capaç de negar-m'hi.

Vam parlar. Bé, ella parlava mentre jo resava perquè tornés Multitud. Em va contar la seva història. No me la vaig arribar a creure, Multitud sempre m'havia contat la versió "real" dels fets. Però tot va començar a encaixar, com un trencaclosques.

Multitud em va fallar una setmana. Ja havia mort per a mi. Soledat m'era "m'és" addictiva. Ara tan sols érem jo i Soledat. Millor dit, tan sols hi era jo, però estava feliç. Per fi era feliç.

AL·ES

EL DESIG DE VOLAR

Júlia Soler Barceló
IES Madina Mayurqa

Des de la finestra turquesa de la meva cambra veig els ocells volar. Que senzill que sembla estendre les ales i fluir acompanyada del vent! Milers d'animals volen: les papallones, els colibrís, les àguiles, els falcons... Per què jo no soc capaç de fer-ho? Per què no aconsegueix gaudir d'aquesta sensació? Em sento com un pingüí, un ser dotat d'ales que no pot volar. Sento que m'enfonsaré cada vegada que ho intento. Tot el món m'explica que simplement cal que boti i deixi la ment en blanc, però sembla impossible aconseguir-ho. Noto la força de la gravetat. És com si una atracció esgarriant em paralitzés, em congelés. Tinc por, un nus a la gargamella s'apodera de mi. Un cop més romanc immòbil a punt de caure pel precipici. Aquesta vegada el vent m'empeny i perd el control. Només veig negre. Aquest negre es va aclarint gradualment. De sobte els meus ulls s'obren. Puc contemplar un paisatge verd, nou, enigmàtic, un paisatge que mai havia estat capaç de visualitzar. La pressió del meu pit minva lentament. En un instant les meves extremitats evolucionen. Sembla que estigui dins un somni. M'han crescut ales. Estic volant per primera vegada. Vol, però no soc lliure, segueix atrapada en aquest món contradictori, ple de lligams. En aquests moments, soc conscient que la llibertat no és més que un estat, una il·lusió. Un presoner pot sentir-se més lliure que els ocells. El fet de volar no ens fa lliures. En realitat l'únic que ens permet experimentar la llibertat són els nostres pensaments més íntims, així doncs, aquests són les nostres ales.

2n de batxillerat

NO EN QUÈ T'HAS FICAT

Silvia Giménez Matas
IES Josep Maria Llompart

Per quins dimonis vas pensar que era una bona idea? Hi ha alguna raó per la qual no l'has vista durant anys? Raó per la qual te n'has mantingut lluny, i no només perquè no estiguis disposada a reconèixer els teus errors.

Has d'estrènyer els punys en passar-te els dits pels cabells i no estirar-te'ls. Evites el mirall de l'altra banda de l'habitació, perquè no vols veure el teu reflex. No sols ser tan tímida, de fet. Et dius que tens prou confiança en la teva aparença, però han passat anys i mentiries si diguessis que no estàs preocupada.

Ella no arriba tard i tu arribes força d'hora. Ja no podies quedar-te a casa, esperant el moment per anar-te'n, esperant tornar-la a veure.

En què t'has ficat? Ja són les set i hauria de ser aquí... I si continua sent la mateixa, i si encara és la persona que recordes? És cert que tenia un sentit del temps una mica fluid, però mai, mai va arribar tard.

Mires la teva beguda, fas girar el líquid dins el tassó, desitges poder aixecar-te i anar-te'n, lluny. Però per més que no vulguis una part de tu la vol veure.

No aixeques la vista quan la sents arribar. Saps que és ella, encara que hagi passat tant de temps. Els seus passos, el ritme dels seus talons picant a terra són els mateixos. S'asseu davant, encara no mires per amunt, perquè és allà. Si volguessis, podries aixecar la mà i tocar-la.

Ella espera. Sempre t'espera.

Finalment, aixeques la vista, perquè la teva beguda no té respostes, i ella et somriu amb aquells llavis vermells vibrants.

–Hola!

Et quedes en silenci, tan pesat per totes les coses que no s’han dit en molt de temps. Ara et sembla reconfortant la seva familiaritat. Els anys, de sobte no semblen gaire temps.

–Quan és la boda? –preguntes, quan la teva necessitat de sentir la seva veu supera el desig de perllongar la trobada.

–El maig.

Falten dos mesos encara. Dos mesos sencers.

No ho aconseguiràs. Simplement no ho faràs. Veure-la, xerrar amb ella, estar a prop seu per més de seixanta dies, sentir-la i saber que res no en pot sortir. No ho pots fer.

–Perdona –dius, aixecant-te del teu seient–. No ho puc fer.

–Espera!

–No puc venir al teu casament.

T’allunyes, comences a fer-ho, però has de passar pel seu costat i la seva mà s’embolica al teu canell.

–Em sap greu.

La mires, ho diu de debò. Sembla autèntic. Sembla que s’ho creu, però no té cap sentit.

–Hauria d’haver lluitat més. Per tu –afegesc.

Et deixa anar la mà i els seus ulls enfoquen un punt de la taula. Pots continuar caminant, fer un pas darrere l’altre, sortir del restaurant. Anar-te’n i fingir que mai no ha passat, tractar d’oblidar-ho de bell nou. Podries allunyar-te’n tan fàcilment.

Però no ho fas.

LLUM LA MEVA FINESTRA

Aina Miralles Seguí
IES Josep Maria Llompart

La llum: petit raig de claredat. Petita il·lusió i focus de calor...

Tu eres la meva llum, la de cada matí. Dient bon dia, mentre entrava a la cuina amb l'aroma de cafè acabat de fer i en olorar-lo m'impregnava els sentits. Així ho percebia tot jo, mentre tu em contagiaves la teva energia.

Una vegada em digueres que quan em faltessis, no aspirés a ser com tu. No ho faré, com t'ho vaig prometre, però formes part de mi. Hi pertanys, hi segueixes essent i hi seràs per tota l'eternitat. Com la llum que se'n va, però mai del tot.

Malauradament, ha arribat aquell dia, aquell moment en què m'ho replantejo tot, tu ja no hi ets. Ja no pots ser en aquesta realitat, però et vaig sentir! Aparegueres amb un raig de llum a través de la finestra, amb la calor de la darrera carícia. M'envaeix l'esperança de tornar-te a veure algun dia.

ILLA ESTIMA UNA ILLA

Bernat Salvà Mayer

IES Joan Alcover

La mar era tranquil·litat. Corbs marins s'acomodaven a les roques més llunyanes vigilant els peixos més vulnerables. L'horitzó es confonia, semblava que el cel i la mar eren marit i muller. L'onatge constant produïa un soroll plàcid. El fullatge dels pins ballava i la tramuntana bufava despreocupadament. L'arbreda era un hàbitat paradisiac, la seva flora lluïa els colors més radiants. Ovelles i ases pasturaven mentre estornells i oronetes entonaven cants de primavera. Els dragons es camuflaven entre el càrritx, que s'estenia fins a dalt de les muntanyes. Al cim més alt, dues cabres situades al límit tenien una vista panoràmica del mar, les cales, els torrents, les platges, els alzinars, les garrigues, els turons, les valls, els animals, les aus, la naturalesa. Allà lluny, una petita població hi vivia, tenien els seus propis costums i la seva cultura. Es feien dir mallorquins. Sembraven julivert, tomàtiques de ramellet, pebres, grells i síndries. Tenien tota una varietat d'arbres, ametllers, figueres, garrovers, oliveres i tarongers. Cada vespre cantaven i ballaven a la plaça, recitaven gloses i rondalles. S'estimaven molt. Eren molt golafres, menjaven ensaïmades, crespells, rubiols, coques de patata. Treballaven com artesans, pagesos, comerciants, fusters, ferrers, glosadors i pescadors. Pescar era una de les meves aficions. Quan pescava, ni una ànima presenciava aquell indret de la naturalesa, tan solitari i admirable alhora. En aquell instant, vaig desitjar que tothom pogués contemplar aquesta calma durant un moment. Però, tant de bo no ho hagués desitjat.

—Com has dit que es deia l'illa on vivia aquesta gent? —em demana.

—Mallorca.

—I què se n'ha fet?

ÍNDEX I AUTORIA DE LES FOTOS

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
2	Abril Constanza Reimann Estrada. IES Josep Maria Llompart
2	Bernat Comas Lozano. Col·legi Sant Josep Obrer
2	Caterina Mora Lliteras. Col·legi Santa Magdalena Sofia
2	Clara Martínez Real. IES Son Pacs
2	Jaime Ribas Vich. IES Madina Mayurqa
2	Laura Marcos Hernández. IES Josep Maria Llompart
2	Maria Adrover. IES Santanyí
2	Maria Djuric Boskovic. IES Joan Alcover
2	Plaza Perlaza, Kaily Elaine. IES Emili Darder
2	Marga Llabrés. IES Josep Maria Llompart
2	Lucia Keupen. Lycée Français
2	Pol Raphee Guillem Chaisiri. Lycée Français
2	Sophia de Lima Llompart. IES Josep Maria Llompart
2	Juliana Grisales Melchor. CIFP Francesc de Borja Moll
2	Luca Delporto. Lycée Français
2	Virginia Barnabé Sánchez. IES Josep Maria Llompart
3	Aitana Barbera Borrás. CIDE
3	Olivia García Bordoy. Lycée Français
3	Daniela Casares Marinas. Col·legi Aixà-Llaüt
3	Aymara Rosselló Martínez. IES Josep Font i Tries
3	Julia Ferrer. Col·legi Sagrat Cor
3	Esmeralda May. Col·legi Santa Mònica
3	Mar Pereira Adelantado. Escola Mata de Jonc
3	Juliette Nagy. Lycée Français
3	Julia Cladera Reynés. IES Ramón Llull
3	Noemi Mendes Rocha. IES Son Cladeera
3	Elena Delporto. Lycée Français
3	Leo Carulla. Lycée Français
3	Juana M. Vicente Oliver. CIFP Francesc de Borja Moll
3	Emma Perez Ruiz. IES Binissalem

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
3	África Mingorance Fernández. IES Joan Maria Thomàs
3	Llúcia Barceló Adrover. IES Joan Maria Thomàs
4	Alexandra Camila Montoya. Col·legi Santa Mònica
6	Lluna Núria Garcia Simó. IES Josep Maria Llompart
12	Aina Irago Montaña. Col·legi Santa Magdalena Sofia
14	Nerea Garcias Flores. IES Josep Maria Llompart
17	Marga Llabrés. IES Josep Maria Llompart
18 i 19	Aaron Martínez Martínez. IES Josep Maria Llompart
21	Kenza Rubio Merghoub. Lycée Français
23	Laura Marcos Hernández. IES Josep Maria Llompart
24	Marta Pujol Oliver. IES Son Pacs
27	Nerea Garcias. IES Josep Maria Llompart
29	Laia Fluixà Cuni. IES Binissalem
30 i 31	Elizabeth Cremades. Col·legi Sant Josep Obrer
33	Luan Maestre Gómez. CIDE
34	Núria Santana Cañellas. IES Binissalem
37	María Adrover Pons. IES Santanyí
39	Ángela García Salamanca. IES Ramon Llull
41	Kenza Rubio Merghoub. Lycée Français
43	Luna Villafane. Lycée Français
44	Aina Giménez Azpurua. IES Joan Alcover
47	Sophia de Lima Llompart. IES Josep Maria Llompart
49	Alexandra Camila Montoya. Col·legi Santa Mònica
51	Andrea Delgado Urbano. Col·legi Sagrat Cor
52 i 53	Lino Maza Barberger. CIDE
55	Josephine Martha Conrad Mora. IES Josep Maria Llompart
57	Andrea V. Zerda Yujra. IES Josep Maria Llompart
58	Ramis de Aireflor. Col·legi Sagrat Cor
61	Oriana Cledon. Lycée Français
63	Nina Salvà i Bennàssar. IES Josep Maria Llompart
65	Luan Maestre Gómez. CIDE
67	India Rodríguez. Lycée Français
68	Juliette Rasamat. Lycée Français

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
71	<i>Aymara Rosselló Martínez. IES Josep Font i Tries</i>
72	<i>Virginia Barnabé Sánchez. IES Josep Maria Llompart</i>
74	<i>Pau Lacomba Bohigas. Escola Mata de Jonc</i>
75	<i>Martina Oiz Uceda. Col·legi Aixà Llaüt</i>
76 i 77	<i>Lucia Keupen. Lycée Français</i>
79	<i>Carol Barros Ferrer. IES Josep Maria Llompart</i>
80	<i>Virginia Barnabé Sánchez. IES Josep Maria Llompart</i>
83	<i>Vera Marcuccini Calvo. IES Joan Alcover</i>
85	<i>Xim Barbero Fiol. IES Son Pacs</i>
87	<i>Vera Marcuccini Calvo. IES Joan Alcover</i>
89	<i>Aina Macpherson Cañellas. IES Josep Maria Llompart</i>
90	<i>Javier Murzi S. Lycée Français</i>
92	<i>Inés Palau Canals. IES Josep Maria Llompart</i>
94	<i>Virginia Bernabé Sánchez. IES Josep Maria Llompart</i>
96	<i>Aurora Ensenyat Hernández. IES Josep Font i Tries</i>
97	<i>Claudia Nadal. IES Josep Font i Tries</i>
99	<i>Maria Djuric Boskovic. IES Joan Alcover</i>
101	<i>Carla Crespo Fernández. Col·legi Aixà Llaüt</i>
103	<i>Nerea Bosch Gil. CIDE</i>
105	<i>Xenia Nadine Russo Dreckett. IES Josep Maria Llompart</i>
107	<i>Elena M. Montero Cazacu. IES Josep Maria Llompart</i>
109	<i>Mireia Jaume Pérez. IES Son Pacs</i>
110	<i>Claudia Durán Hernández. CIDE</i>
112 i 113	<i>Sofía Picornell. Lycée Français</i>
115	<i>Clara Martínez Real. IES Son Pacs</i>
117	<i>Guida Bibiloni Escanelles. Col·legi Mata de Jonc</i>
119	<i>Aina Macpherson Cañellas. IES Josep Maria Llompart</i>
121	<i>David Janer Llodrà. Col·legi Mata de Jonc</i>
123	<i>Àfrica Vázquez Romer. CIDE</i>
125	<i>Aymara Rosselló Martínez. IES Josep Font i Tries</i>
127	<i>Rosa Borràs Ramis. IES Son Pacs</i>
129	<i>Angela Boxal. IES Santanyí</i>
130	<i>Alba Bonnin. IES Son Pacs</i>

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
133	<i>Paula Serrano Vallbona. IES Santanyí</i>
135	<i>Gala Benítez Sosa. IES Santanyí</i>
136	<i>Luna Villafane-Lucat. Lycée Français</i>
139	<i>Lucie Espinal Bour. CIDE</i>
141	<i>Deva Barieux. Lycée Français</i>
142 i 143	<i>Yaiza Mguel Arbós. IES Josep Maria Llompart</i>
145	<i>Isabella Butler-Davis. IES Josep Maria Llompart</i>
147	<i>Andrea Virginia Zerda Yujra. IES Josep Maria Llompart</i>
149	<i>Celia Llobera Bouza. IES Josep Maria Llompart</i>
151	<i>Jan Solé Martínez. CIDE</i>
151	<i>Pola Ginard Pons. IES Santanyí</i>
157	<i>Livia Galindo Oscárez. Col·legi Ntra. Sra. de la Consolació del Vivero</i>
158	<i>Carlos Rul·lan De La Loma. Escola Mata de Jonc</i>
160	<i>Mar de la Cruz Ríos. IES Josep Font i Tries</i>
161	<i>Mariana Escoda Palmer. Col·legi Sagrat Cor</i>
162	<i>Uma Rodríguez Daverio Monllor. IES Josep Maria Llompart</i>
162	<i>Aina Sànchez Salvà. Escola Mata de Jonc</i>
162	<i>Aina Estrada. IES Son Pacs</i>
162	<i>Claudia Roperó Ramírez. CIDE</i>
162	<i>Lucie Espinal Bour. CIDE</i>
162	<i>Hector Herrera Fresneda. IES Josep Maria Llompart</i>
162	<i>Alfonso Serra Gaytán de Ayala. Col·legi Sagrat Cor</i>
162	<i>Júlia Cerón Campomar. Col·legi Sagrat Cor</i>
162	<i>Ariadna Bosch Garcias. IES Son Pacs</i>
162	<i>Carlos Rul·lan De La Loma. Escola Mata de Jonc</i>
162	<i>Anaix Barieux. Lycée Français</i>
162	<i>Núria Santana Canyellas. IES Binissalem</i>
162	<i>Violeta Santos Oliver. Col·legi Aixa Llaüt</i>
162	<i>Juliette Nagy. Lycée Français</i>
162	<i>Iris Tenreiro. Lycée Français</i>
162	<i>Natalia Monterde. IES Son Pacs</i>
162	<i>Julia Frechoso Plá. IES Madina Mayurqa</i>

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
162	<i>Xavi Gili Dauden. IES Binissalem</i>
163	<i>Claudia Palou Alou. IES Santanyí</i>
163	<i>Sara Fornés Cortés. Col·legi Sagrat Cor</i>
163	<i>Mario Llorens. Col·legi Sagrat Cor</i>
163	<i>Santiago Montes Guaglione. CIDE</i>
163	<i>Mireia Jaume Pérez. IES Son Pacs</i>
163	<i>Marina Vidal de la Iglesia. IES Santanyí</i>
163	<i>Mar Pereira Adelantado. Escola Mata de Jonc</i>
163	<i>Marina Angelliers. Lycée Français</i>
163	<i>Rocio Rubio. Lycée Français</i>
163	<i>Iris Terreiro. Lycée Français</i>
163	<i>Alba Bestard. IES Josep Maria Llompart</i>
163	<i>Mar de la Cruz Rios. IES Josep Font i Tries</i>
163	<i>Lucas Rosselló Herrera. Col·legi Ntra. Sra. de la Consolació del Vivero</i>

RELACIÓ DE CENTRES I PROFESSORAT

28A FOTO JOVE

"UNA PARAULA, UNA IMATGE"

IES Son Cladera: Mara Mullor Beltrán

Col·legi Santa Mónica: Jordi Payeras i Marta Ardid

IES Josep M. Llompart: Mónica González, Carolina Tomàs Bono, Jonathan Palacín i Cristina de la Fuente

IES Joan M. Thomàs: Encarna Tellez i Bruno Daureo

Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero: M. Carmen Martínez i Jaime Jesús Ortega Sánchez

IES Son Pacs: Joana Cardona

IES Madyna Mayurqa: Miguel Cereceda i Magdalena Luís

Lycée Français: Anne-Lise Boyer, Anne Massardier, François Pérez, Anaëlle Capello i Bernat Dufay

IES Ramon Llull: Ana Blesa i Rosa Peña

Projecte Comunitari Jovent: Jenifer Jaraba

Col·legi Jesús María: María Ferriol Mas

Col·legi Aixà-Llaüt: Sabine Pimpels

IES Joan Alcover: Joan Bover

IES Emili Darder: Joan Alomar Juan

IES Josep Font i Tries: Elisabeth Calvo

Col·legi Sta. Magdalena Sofía: Pilar Carrero i M. Angustias Ortega

IES Binissalem: Àngela Pericás i Juan Fernández

Col·legi Sagrat Cor: Leticia de la Torriente

IES Santanyí: María Rodríguez Martínez i María Caldentey Ferrer

Escola Mata de Jonc: Àngel Garau

CIDE: Magdalena Riudavets, Carla Arias Farren i Toni Viamonte

CIFP Francesc de Borja Moll: Aina Adrover García

Col·legi Sant Josep Obrer: Ginés Quiñonero

CEE Mater Misericordiae: Marta Font

PalmaEduca

Regidoria d'Educació i Política Lingüística